Serie nouă, anul VI, numărul 63, iulie 2020, 16 pagini · **www.gazetabrasovului.ro** · Se distribuie gratuit

www.gazetabrasovului.**ro**

GAZETA® BRAȘOVULUI

FACEM LUMINĂ ÎN CETATE

www.facebook.com\gazetabrasovului

FAPT DIVERS

SOSURI, MĂRTAȘURI, SALSE ȘI JUFE ÎN GASTRONOMIA TRANSILVANĂ DE LA 1700

■ PAGINILE 8-9

ISTORIE

NENEA IANCU ŞI BRAŞOVUL

■ PAGINILE 14-15

EDITORIAL

de Cornelius POPA

VIRUSUL CU CARE NE-AM OBIȘNUIT

■ PAGINA 2

OPINII

● Lotrii de la televizor și fascinația pentru tot ce e rău

■ PAGINA 2

ANCHETĂ

Ludovic Orban, suspectat odinioară de favorizarea prinților asfaltului

■ PAGINA 11

POLITIC

Mihai MOHACI

Protecția sănătății, o miză personală

Ce aeroport frumos vom avea... mândria țării! Și mai sper că vom avea și noroc, să ajungem la un milion de călători pe an, să-și acopere cheltuielile, pentru că altfel tot noi le vom plăti, prin taxe și impozite. Am început cu aeroportul pentru că, deși important, pare că ocupă în mod exclusiv gândirea celor din Consiliul Județean, acoperind astfel cu un soi de ceață a uitării orice altă problemă și mai presus de toate, problema sănătății generale a brașovenilor din tot județul.

■ PAGINA 5

Covidul, politica și brașovenii

dr. Dan GRIGORESCU
Eu asta aș face, domnule Ministru al Sănătății! ■ PAGINA 3

Alexandru PETRESCU
Să nu mori prost, Darie... ■ PAGINA 3

Dan VÂJU
Jurnal din „orașul lui George" ■ PAGINA 10

Libiu MATEESCU
O primejdie numită Arafat ■ PAGINA 12

dr. Alexandru Vlad CIUREA
O pandemie a ostilității și distrugerii ■ PAGINA 13

DEZVOLTAREA CONTINUĂ ■ PAGINA 16

Trebuie să oprim distrugerea Brașovului!

Pe 27 septembrie vom avea alegeri locale în România. Asta dacă nu cumva ne va da din nou peste cap Covidul. Dar, în absența unei crize noi generate de pandemie, vom fi chemați să ne alegem primarul și Consiliul local. Va fi unul din acele extrem de rare momente în care ne vom putea face auzită vocea noastră, a cetățenilor simpli.

De aceea, ce vom vota va depinde viitorul orașului nostru, nu doar pentru următorii 4 ani, ci pe o perioadă mult mai lungă, deoarece unele decizii ale administrației publice locale lasă urme pe foarte mulți ani. Așadar votul nostru are o importanță majoră pentru oraș și pentru locuitorii lui.

E momentul să votăm pe altcineva la Primărie! E momentul să votăm pe cineva care VREA și care POATE schimba modul în care a fost condus orașul nostru in ultimii ani!

De ce altcineva? Pentru că dacă despre primul mandat G. Scripcaru (2004-2008) se poate spune că a fost unul care a adus ordine și curățenie în oraș, iar despre al doilea (2008 – 2012) că a continuat evoluția pozitivă, începând din 2012 până în prezent orașul a stagnat în mod aproape fatal. Cel puțin în ultimii 4 ani în Brașov au lipsit total investițiile în infrastructură, cultură, spații verzi, iar în educație au fost absolut minore. Ca exemplu pot să vă ofer Școala generală nr. 12, căreia i-a promis primarul la deschiderea anului școlar 2016 -2017 că va fi mansardată clădirea nouă, iar în 2020 nu există decât … tot speranța.

■ CONTINUARE ÎN PAGINA 4

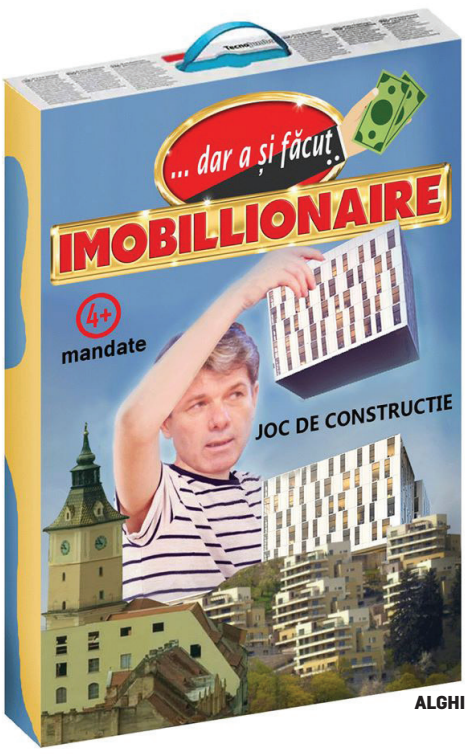

ALGHI

Virusul cu care ne-am obișnuit

Editorial
de Cornelius POPA

Nu mă refer la Covid. Nici la cele peste 2500 de cazuri oficial marcate în Brașov sau la media de 50 de îmbolnăviri zilnice de la noi din județ. În mod categoric, ne vom obișnui și cu acesta/acestea, așa cum ne-am obișnuit cu multe alte virusuri de-a lungul istoriei noastre, începînd cu cele gripale și terminînd cu virusul hepatic sau cu herpesul. De data asta mă refer la un virus mult mai periculos și mult mai profund. Un virus care ne-a atacat în temelia existenței noastre de străveche cetate transilvană și care ne macină, zi de zi, de 16 ani. Este – da, ați ghicit, virusul administrației publice locale a municipiului Brașov. Un virus care și-a dovedit imunitatea în fața oricărui tratament, în fața oricăror vaccinuri, indiferent cum s-au numit ele.

Virusul se numește simplu: administrația Scripcaru.

Și se manifestă agresiv împotriva Brașovului și brașovenilor. Este un virus care a ros profund esența Brașovului. Avea Brașovul prea multă verdeață printre blocuri (în cartierele construite pe timpul lui Ceaușescu)? Avea. Așa că a venit virusul și a distrus-o, parcelă cu parcelă. Asemeni Covidului care „betonează" plămînii victimelor sale, Virusul Administrația Scripcaru a betonat zonele verzi și le-a răsădit cu blocuri. Multe, cît mai multe. A betonat iarba, spațiile cu pomi și flori din cartiere. A betonat grădinile Prundului, începînd cu După Inițe, și le-a plantat cu blocuri. A betonat Dealul Melcilor și l-a cultivat cu blocuri. A betonat poienele din Noua și a plantat și acolo blocuri.

Virusul Administrația Scripcaru a ucis, metru pătrat cu metru pătrat fiecare zonă verde a Brașovului, molipsind Scheiul, Steagu Roșu, Craiterul, Tractorul, Rulmentul, Bartolomeul etc etc.

A profitat de fiecare unitate industrială desființată din municipiu, iar terenul viran rămas în loc nu l-a transformat în parcuri, cum și-ar fi dorit brașovenii, ci în arii betonate. În blocuri construite într-un ritm care l-ar fi făcut pînă și pe Ceaușescu să se îngălbenească de invidie.

Aceasta este doar una dintre formele de manifestare ale acestui virus cu care brașovenii și Brașovul s-au căptușit (molipsit de prin alte zone) de 16 ani încoace. Dar nu este singura. Acest virus (nomine odiosa) s-a infiltrat, parșiv, pe nesimțite, în viața cotidiană a urbei. Ca reacții secundare semnificante sunt cele ce se manifestă direct asupra locuitorilor cetății. Mai întîi a infectat pietonii, gonindu-i din fața mașinilor, restrîngîndu-le zonele de deplasare. Înghesuindu-i și transformîndu-i în vînat al șoferilor. Apoi, evoluînd haotic, ca orice virus, a lovit dur în proprietari de mașini și conducătorii auto. A desființat parcările Brașovului în mare parte. A început cu tenacitate să interzică accesul auto în diferite zone ale Brașovului, fără să țină cont de neecesitățile riveranilor. Dar este virus, iar virusul clar, nu ține cont de necesitățile și dorințele victimelor sale. Ce, Covidul ține? A infestat viața bicicliștilor, mimînd așa-zisele piste pentru biciclete, de fapt niște dungi cu vopsea trase cînd pe trotuare, cînd pe carosabil și raportat cu mîndrie „piste". Și tot așa.

Desigur, despre formele de manifestare ale acestui virus sunt multe de spus. Despre cum infesta, pardon, repara, o toaletă publică (un weceu, oameni buni, un amărît de weceu) cu niște sute de mii de euro, de parcă îi monta

robineți și țevi din aur, ca în palatul lui Haile Mengistu Mariam, dictatorul etiopian. Sau despre cum era gata-gata să ne trîntească o „autostradă" pe Tîmpa, chipurile pentru cicloturism. Sau despre dealurile escavate din Șcheii Brașovului. Sau despre și despre și despre.

În fine. Vechiul „Covid", spre deosebire de cel nou, care se manifestă doar de cîteva luni, este mult mai toxic. Noul Covid distruge cîte o persoană, cîte o familie. Cel vechi a afectat o întreagă comunitate. Noul Covid te lasă cu plămînii sau circulația, sau rinichii franjuri. Cel vechi lasă – dar oare lasă? – un Brașov în ruină.

Murdar, îngălat, edilitar nefuncțional, fără viziune și fără șansă de revenire. Iar în vaccin, așa cum nu mă aștept prea curînd la un vaccin împotriva Covid 19, nu mă aștept nici la unul pentru virusul celor 16 ani. Nici măcar în vaccinul numit ștampilă de vot. Și, în fond, cine nu se poate obișnui cu vechiul Covid nu are decît să plece naibii din Brașov. Am zis!

Lotrii de la televizor și fascinația pentru tot ce e rău

Tudor ARTENIE

Vă uitați la televizor, nu-i așa? Fereastra aceea care deschide lumea… Jungla sud-americană, savana africană, uraganele și toate filmele cu mafioți năvălesc în casele noastre. Și lumea se vede îndeaproape și extrem de clar. Sau neclar, depinde cine vorbește și al cui chip se vede.

Într-o postare publică de pe Facebook, cineva se întreba cum de au loc la televizor oameni care nu numai că nu au demonstrat nimic bun în viețile lor, dar au furat, au mințit, au turnat la securitate sau s-au remarcat prin prostie de ce mai bună calitate? Chiar așa? Cum de încap la televizor oameni care într-o lume normală ar sta ascunși sub foarte multe pături?

Oameni care nu ar încăpea în lumea normală apar la televizor la noi mult prea des

Politicieni condamnați, analiști care au turnat la securitate, lideri de partid dovediți plagiatori în justiție sau indivizi cu grave probleme de exprimare dau lecții la televizor unui popor care pare că suferă de confuzie cronică. Oamenii de știință, politicienii de bună calitate (avem și din aceștia) sau oamenii de cultură nu reprezintă o miză pentru moderatorii noștri. Tinerii cu rezultate bune la carte sau medicii care fac performanță nu fac rating. Iar în numele ratingului, pentru arginții din publicitate, foarte puțini jurnaliști mai fac presă.

Dacă ne uităm la televizor din cealaltă parte, publicul dă tonul! Adică, voi!

Aceasta este cealaltă parte a realității. În goana după rating, sunt aduse la televizor personaje negative, sunt ridicate la rang de artă show-ul ieftin și kitsch-ul, iar răspunsul publicului este pe măsură. Vă plac lotrii și analfabeții, nu-i așa? Dacă voi nu v-ați uita la televizor la ticăloșii ăștia, nici așa-zișii gazetari nu i-ar invita în studiouri. Dar vă uitați, nu-i așa?

Fascinația pentru sordid și ticăloșie e mai mare decât un film bun sau un documentar de calitate. Plăcuța suedeză e mai voluptoasă și face rating mai mare decât orice altceva.

O să spuneți că sunt arogant. Dar puteți să mă contraziceți? Mă îndoiesc. Cifrele audiențelor sunt de necontestat. Mai ales că la capătul lor, mecanismul de măsurare produce banii din publicitate. Dacă aș scrie aici despre amante de fotbaliști sau orice alte secrete de budoar, ați aplauda, nu-i așa? M-aș umple de like-uri pe Facebook…

Nu scriu așa ceva pentru că nu cred că e firesc

Suntem într-un film greșit, fără repere, cu un sistem de educație depășit demult. Am prieteni care îmi spun că nu ne mai putem face bine. Pe de-o parte, îi cred. Suntem obsedați de propria ființă, dar nu de progres, ci de ostentația manelei ascultate la boxe mari. Cât mai mari. De „școala vieții" care te învață să te descurci, nu să muncești. Să furi ceva, orice, ca pe vremea comunismului, când lumea pleca din fabrică ascunzând șuruburi în buzunare.

Alți prieteni îmi spun că mai e o speranță

Că românii plecați în occident au învățat regulile civilizației. Că muncesc și nu stau prea mult la televizor. Că avem absolvenți de nota 10 în fiecare școală, în fiecare an. Și că avem o capacitate extraordinară de a ne adapta și de a învăța. Îi cred și pe aceștia.

> Chiar dacă binele cere eforturi, sunt oameni care le pot face. Pentru că binele cere efort, muncă intensă. Dacă cineva ar fi curios să facă o emisiune cu oameni de valoare, poate că și sensul privitului la televizor s-ar schimba. Dar până atunci, un prim-pas bun ar fi să nu-i mai cheme nimeni pe ticăloși în studiourile de televiziune. Iar pentru asta, micșorați-le rating-ul. Nu vă mai uitați la ei!

Eu asta aș face, domnule Ministru al Sănătății!

ALEXANDRE ERAM ESTE ULTIMUL PACIENT INFECTAT CU SARS-COV-2 DESPRE CARE S-A AFLAT PUBLIC CĂ A BENEFICIAT DE TERAPIA CU PLASMĂ HIPERIMUNĂ ("TRANSFUZIE CU PLASMĂ" - VEZI DECLARAȚIA SOȚIEI LUI, ANDREEA ESCA). Penultimul în acest șir de pacienți tratați astfel (și recunoscuți oficial) ar fi ÎPS Pimen al Sucevei și Rădăuțiului...

Dr. Dan Grigorescu

Un simplu cetățean ar trebui sa înțeleagă că acest tip de terapie se adresează tuturor cazurilor grave, nu doar personalităților. Dar oare există suficientă astfel de plasmă pentru toți cei care ar avea nevoie?

Nu prea, din moment ce, pornind de la cele două exemple de mai sus, se califică pentru acest tratament măcar pacienții între 50-90 ani, fie ei sănătoși și cu viață sportivă, fie ducând în spate o căruță de boli cronice... Deci foarte mulți!

Și atunci, de unde atâta plasmă?

Păi ar cam fi de unde, doar că nu s-a gândit încă nimeni la asta. Eu rumeg la această idee de dinainte de "momentul Eram-Esca", însă abia acum consider că ar exista receptivitate la ea, odată ce s-a pornit acest val de emoție publică.

Domnule Ministru Tătaru, în acest context, vă rog public să declanșați mecanismul instituțional de care dispuneți în calitate de Ministru al Sănătății pentru a inița un Program Național de evaluare a imunității tuturor pacienților infectați și vindecați de Covid-19, prin TESTAREA GRATUITĂ pentru aceștia a nivelului de anticorpi specifici.

Știu, costă!

Știu, procentul de pacienți vindecați și care au dezvoltat imunitate este relativ mic (cel puțin așa demonstrează studiile cele mai recente în domeniu)!

Dar descoperirea fiecărui nou subiect având posibilitatea de a deveni donator de plasmă nu trebuie ratată. Pentru că dă o șansă unui alt nefericit afectat de această boală pervers de necunoscută încă!

Eu asta aș face, domnule Ministru!

Știm amândoi, și eu, și dumneavoastră, că puteți pune în aplicare propunerea mea în scurt timp. Puteți porni chiar de la mine. Eu, din postura de medic infectat și vindecat, mă ofer să mă înscriu benevol în acest viitor program, în beneficiul viitorilor pacienți gravi.

Ca să termin într-o notă auto-ironică, declar că v-am facut această propunere doar pentru a avea și eu un avantaj: voi economisi câteva sute de lei dacă nu voi mai fi nevoit să plătesc vreunui laborator costul acestei investigații.

Ce ziceți? You're in?

(P.S.: Aștept cu mare interes să aflăm care va fi cel mai oportunist politician, respectiv cel care își va însuși cu cea mai mare rapiditate paternitatea ideii. Să fie primit!)

PS.1: E de natura evidenței că donarea de plasmă (respectiv de sânge) se supune legislației naționale și internaționale în vigoare privind acordul explicit și informat al donatorului! Cine nu o să vrea, nu o să vrea, și gata!

PS.2: Eu nu voi candida în toamnă. Sunt doar „nebunul ăla cu Noul Spital al Brașovului“!

Să nu mori prost, Darie...

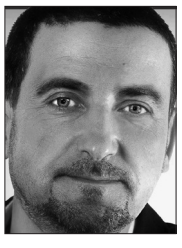

Alexandru PETRESCU

Azi este despre covid. Și despre cum ne pun botniță „otoritățile“, arendașii care conduc orașul și județul. Pentru că ei sunt azi doar arendași, niște slugi mai răsărite ai adevăraților boieri: Arafat, Orban, Iohannis. Adevărați români, verzi ca bradul. Dar proști ca gardul.

Să vedem de ce sunt proști! Nu pentru că au comunicat cu populimea precum boul cu puricele din vârful cornului dintre chișere, ci pentru că ne iau pe noi de proști. Au spus că trebuie instituite reguli speciale, carantină, stări de urgență sau de alertă. În regulă, respectăm regulile, este pentru sănătatea noastră și a celor din jurul nostru. Dar în timp ce noi respectăm regulile boierii au mai instituit o stare – starea de necesitate pentru umplerea buzunarelor proprii! Necesitatea sau foamea de bani, de șpăgi și de parandărăt!

Să luăm cazul măștilor de protecție. Care înainte de nenorocirea Covid costau între 80 de bani și un leu. Apoi au ajuns la 15 lei iar acum 2 lei, 2 lei jumate. Bună afacerea, că doar așa se explică cum directorul UNIFARM, Adrian Ionel Eugen, a cerut mită 760.000 de euro pentru un contract de achiziție a echipamentelor de protecție împotriva infectării cu virusul COVID 19 (250.000 de combinezoane și 3 milioane de măști chirurgicale), la începutul lunii martie. Plus că echipamentele livrate erau neconforme. Ca să ceri 760.000 euro(3.686.000 lei) nu înseamnă să ai tupeu. Înseamnă să cunoști care este prețul real și înseamnă să ai susținerea unuia ca Arafat. Sau susținerea lui Orban. Și în mod sigur susținerea unor ofițeri din serviciile de informații. Că doar trebuie să pape mai mulți, că fomița este mare. Foarte mare fomița! Știți cât înseamnă șpaga aia de 760.000 euro(3.686.000 lei)? Păi înseamnă cam 2.000 de pensii de 1.800 de lei fiecare! E bine?

Ca să nu mai vorbim despre toate achizițiile directe făcute sub umbrela stării de urgență! Oare câți bănuți au făcut ei sărăcuții? Dacă mă gândesc doar la Brașov, unde arendașul Scripcaru a băgat ceva bani prin achiziții directe pentru produse neconforme și supraevaluate mă apucă uimirea! Bani nenică! Oare unde a mers paraua? Și tot la noi la Brașov a fost nevoie de un protest al șoferilor de la RAT ca să aflăm cum își bate Scripcaru joc de ei: o mască pe zi și de restul „mumu“. Salariu mic și ciocu' mic au spus arendașii! Dar nu a mai mers, la oameni le-a ajuns. Culmea este că vorbim despre RAT-ul care i-a oferit lui Scripcaru niște autoturisme Skoda de lux. Pe care le-a „circulat“ cum a vrut mușchiul lui pe banii șoferilor de la RAT și pe biletele plătite de Brașoveni.

Același Scripcaru care trebuia să aplice legea să înceapă acțiunile de combatere a virusului dar care declara: „așteptăm niște precizări referitoare la această obligație a autorităților locale pentru a putea demara această acțiune...“

Disciplinat arendașul, aștepta precizări! Dar când făcea și desfăcea după bunul plac, când oferea (ca și acum) contracte de asfaltare și panselizare firmelor de casă nu mai aștepta arendașul precizări. Nu, acum e de muncă, bașca că se pune problema de orgoliu – cum adică să îți spună ție ăia de la București ce să faci pe moșia matale!!!

Același Scripcaru care apare la întâlniri publice alături de miniștrii PNL cu masca atârnată sub bot. Că de, legea este lege pentru fraieri, nu pentru el! Același Scripcaru care și acum îmi provoacă greață. Același care a spus: cui nu îi place să se mute din Brașov...

Eu nu plec și nu mă mut din Brașov. Mie îmi place acest oraș, îmi plac regulile Brașovului. Poate pleci tu, măcar până la Codlea, că noi lucrăm la asta. Și deja avem mai mult de ,,un început de dovadă scrisă'', avem suficiente date care îi vor face chiar și pe prietenii tăi din ,,serviciile sociale'' să închidă umbrela. Dar pe rând: RAT, RIAL, domeniul schiabil, autorizațiile de construcție. Și pentru că tot este fără reguli, chiar și despre ,,dama cu camelii''. La dracu cu regulile. Pe data viitoare!
Iar dacă vouă vă place ,,botnița'' este treaba voastră. Dar să nu aud: Să nu mori prost, Darie...

Trebuie să oprim distrugerea Brașovului!

urmare din pagina 1

Șerban ȘOVĂIALĂ,
consilier local independent
al municipiului Brașov,
candidat la Primăria Brașov

Ceea ce se poate vedea dacă ne uităm la activitatea primăriei este că nu există niciun fel de strategie, de viziune, de fir călăuzitor al dezvoltării Brașovului, tot ce se face se face haotic, necorelat cu alte acțiuni, și e ridicat de mașinile din traficul ineficient, cu costuri enorme și la calitate îndoielnică. Atunci când se face, pentru că nu se prea face nimic. Asfalt si panseluțe în sensuri giratorii poate să pună oricine, Brașovul are nevoie de cineva care să fie capabil să treacă dincolo de simpla gestionare măruntă a micilor probleme și să genereze o direcție de dezvoltare clară și coerentă a orașului pe o perioadă de mulți ani.

Brașovul pierde pe zi ce trece cursa pentru a rămâne în grupul municipiilor de prim rang ale României. Deși este votat pe diverse sondaje pe internet ca fiind unul din cele mai frumoase orașe ale țării, populația orașului scade an de an. Adică frumos, frumos, dar noi ne ducem să traim în alte orașe, mai atractive din punctele de vedere care contează. Iar toți cei care zic că Brașovul este frumos, garantat se referă la centrul vechi și la Poiana Brașov, nici unul nu votează Brașovul ca fiind frumos în urma unei vizite în Bartolomeu, sau Tractorul Nou, cartiere ce nu sunt altceva decât răni grave în peisajul orașului.

Aerul este poluat de la zecile de șantiere din care camioanele ies lăsând noroiul pe carosabil, unde nu îl spală nimeni, se usucă aglomerat, spațiile verzi au fost transformate aproape în totalitate în zone construite, suprafața de verdeață pe cap de locuitor este catastrofal sub valoarea recomandată de U.E., dar Primăria nu are **NICIUN PROIECT** de remediere a acestei situații, ba dimpotrivă, continuă să elibereze autorizații de construire pe bandă rulantă pentru blocuri de prea multe etaje, situate mult prea aproape unele de altele. Mult prea târziu și-au dat seama că nu au prevăzut niciun fel de spațiu pentru creșe, grădinițe, școli. Ceea ce spune totul despre strategii, viziuni, profesionalism.

Și atunci de ce să votăm din nou același om depășit de situație? Doar pentru că, așa cum spun mulți votanți de ai lui „a furat, dar a și făcut"???

Multora ne este clar că primarul trebuie schimbat, dar nu toți vedem același om ca fiind potrivit să îi ia locul.

În cursă sunt înscriși (deocamdată) mulți candidați, unii cu calități reale, alții fără, unii cu șanse mai mari, alții mai mici. Eu vă ofer doar una din multiplele alternative, dar, fără falsă modestie, afirm cu convingere că oferta mea este cea mai potrivită pentru postul de primar. Am vârsta suficient de înaintată (54 ani) pentru a avea înțelepciunea dată de 30 de ani de pionierat în business, cu două firme pornite de la zero absolut și crescute până la a fi primele din România pe sectorul lor, am o educație atât școlară cât și generală solidă, făcută la timpul ei, nu la ani și ani după momentul normal (absolvent al liceului Andrei Șaguna 1984, facultatea AR 1990, facultatea de Drept 2012, ambele la Universitatea Transilvania, cursuri de zi), am organizat și condus grupuri numeroase de oameni (peste 100 de angajați la un moment dat), cu rezultate reale, care se pot proba.

Gandhi spunea „mesajul meu este viața mea". La fel pot spune și eu, în ideea că un om care a muncit toată viața lui din greu și nu a înșelat pe nimeni, despre care NIMENI nu poate spune ca a facut ceva necinstit, nu are cum și nu are de ce să se transforme la 54 de ani într-o versiune nouă a lui „a furat, dar a și făcut". Așa cum ai trăit o viață întreagă, așa vei trăi și de acum încolo.

Este nevoie de schimbări care se pot implementa pe orizonturi diferite de timp și care vor afecta orizonturi diferite de timp – termen scurt, mediu, lung; o abordare nuanțată, bazată pe opiniile cele mai pertinente, ale specialiștilor în fiecare domeniu abordat.

Vor fi schimbări necesare pentru a corecta în măsură posibilă unele greșeli deja făcute, pentru a stopa evoluția unor lucruri care merg în direcție greșită și nu e prea târziu, pentru a introduce noi idei.

Abordarea mea va fi sistemică, nu haotică, ca până acum, bazată pe ce poate aduce orașul la un bun echilibru de ansamblu – pentru localnici si turiști, tineri si bătrâni, etc.

Nu mă voi apuca să promit nimic – nici Sală Polivalentă (promisă de actualul primar și în 2012, și în 2016, nerealizată încă), nici stadion de fotbal (de asemenea promis si răs-promis), nici gondolă de la Gară în Poiană (o idee nu numai imposibil de realizat, dar și absolut ineficientă). Vă promit un singur lucru – Că va fi ALTFEL! Altfel nu doar cosmetic, ci structural bine, ceva sănătos, pe care generațiile viitoare să poată construi mai departe!

Zărnești – „Stațiune Turistică de interes Național"

PRO România

• A TRECUT PREA MULT TIMP, DE CÂND DOAR SE VORBEȘTE PE PLAN LOCAL DESPRE TURISM, dar de realizat, prea puțin!

Sunt privilegiat, m-am născut într-un loc de vis, un colț de rai. În fiecare dimineață mă trezesc admirând priveliștea pe care mi-o oferă Masivul Piatra Craiului. Să avem atâtea locuri frumoase și să nu se reușească punerea lor în valoare? Pe lângă Masivul Piatra Craiului avem Prăpăstiile Zărneștiului, Mănăstirea Colții Chiliilor, frumoasele Văi ale Bârsei și rezervația de urși care sunt prea puțin puse în evidență.

Zona noastră a fost puternic industrializată, însă, acum speranța de a ne dezvolta și oportunitatea orașului o reprezintă turismul. Aceasta poate crea un plus de valoare și nenumărate locuri de muncă.

Propun un plan concret de dezvoltare a turismului local. Concret, realizarea de urgență a planului de urbanism general (P.U.G.) și a planului de urbanism zonal (P.U.Z.) pentru Plaiul Foii, Râului, Tohănița, Brebina, Tohanul Vechi, Tohanul Nou și Muscel pentru a se putea construi ordonat, după norme de mediu, poluare, peisagistică și a delimita zonele turistice de restul obiectivelor. Odată finalizată acordarea titlurilor de proprietate zărneștienilor, aceștia fie vor construi obiective turistice, fie vor valorifica prin vânzare către investitori pentru a construi inclusiv case de vacanță aducătoare de venituri la bugetul local.

Vom înființa asociația „Zărnești -Țara Bârsei" a proprietarilor de pensiuni, cabane, restaurante care se va ocupa de promovarea intensă a zonei. Vom brandui vârful Pietrei Mici cu sintagma „ZĂRNEȘTI", iluminat cu panouri solare vizibil de la zeci de km depărtare.

Trebuie finalizate lucrările de infrastructură rutieră, apă, canalizare, gaz pe Plaiul Foii, Brebina, Tohănița, Muscel și alte străzi din oraș. Amenajarea de piste pentru bicicliști în oraș și în Parcul Național Piatra Craiului. Finalizarea asfaltării Zărnești Tohănița, asfaltarea drumului județean ce leagă Zărneștiului de Moeciu de la Gura Râului - Fântâna lui Botorog - Măgura – Sbârcioara, ocolitoarea Tohanului Vechi și a Tohanului Nou.

■ Crearea de locuri pentru picnic și parcări în zona Plaiul Foii, zona Fântâna lui Botorog, amenajarea Luncii Bârsei din cartierul

Tohan Blocuri, un proiect prezentat in viitorul apropiat de colegul meu Mircea Aldea-Ilie.

■ Sprijinirea organizării de evenimente de tipul maratonului, semimaratonului, curse cu obstacole, enduro, mountain Bike, strongman, tabere de aventură, tabere de supraviețuire tematice, traininguri, teambuilding, festivaluri ecvestre, de film în aer liber, teatru, cântece de munte, folk , promovarea vechilor biserici și a monumentelor istorice precum și a muzeului din oraș.

■ Dezvoltarea turismului ecologic, casa verde, Pensiunea Eco cu servicii de calitate și valorificarea de produse locale bio.

Reconversia profesională și crearea de cursuri și calificări liceale, profesionale, studențești în domeniul HORECA: barman, ospătar, bucătar, recepționer sau manager în turism.

■ Asigurarea ridicării gunoaielor menajere selectiv. Promovarea conceptului de vânătoare de imagine, concurs de fotografie.

■ Promovarea la târguri de turism interne și internaționale.

Împreună cu echipa mea, cu sprijinul parlamentarilor brașoveni, factori de decizie locali și județeni voi demara discuții cu ministerele de resort pentru a aduce Zărneștiul acolo unde îi e locul: Stațiune Turistică de interes Național, dar fără a mări vreo taxă la buget.

Sursele de finanțare ale acestor proiecte vor fi reprezentate de fonduri europene nerambursabile, bugetul local - 1%, cofinanțare, cote defalcate TVA, C.N.I. și PNDL 2.

Cu drag,
Ovidiu Stefan LUPU,
consilier local,
Președinte Coordonator
PRO România Zărnești

Protecția sănătății, o miză personală

• CE AEROPORT FRUMOS VOM AVEA... MÂNDRIA ȚĂRII! Și mai sper că vom avea și noroc, să ajungem la un milion de călători pe an, să-și acopere cheltuielile, pentru că altfel tot noi le vom plăti, prin taxe și impozite

Am început cu aeroportul pentru că, deși important, pare că ocupă în mod exclusiv gândirea celor din Consiliul Județean, acoperind astfel cu un soi de ceață a uitării orice altă problemă și mai presus de toate, problema sănătății generale a brașovenilor din tot județul.

De mult prea mulți ani așa zisele investiții – cheltuieli, de fapt – înseamnă doar cârpeli și corpuri de clădire tip anexă, încercări de a moderniza spații vechi ce au grave probleme de structură și de flux al bolnavilor. Perioada aceasta dificilă prin care trecem a arătat din plin ce sistem profund deficitar avem exact în sectorul care ar trebui să asigure, să protejeze o nevoie de bază: sănătatea noastră.

Se dă cu var, se mai schimbă un geam, se mai aduce un echipament (ce nu poate fi pus în funcțiune datorită structurii învechite a clădirii, care de multe ori n-ar rezista fizic la necesitățile echipamentului), se mai face rocada între spitalele împrăștiate prin tot orașul pentru a se scăpa de chiriile aberante, dar problema rămâne. De multe ori este adusă mai aproape de oameni, precum mutarea TBC-ului la Mârzescu...

Singura abordare corectă ar fi, așa cum spun profesioniștii în domeniu, construirea unui nou spital, de la zero, și eliminarea celor vechi. Bani sunt! O cooperare sănătoasă între Consiliul Județean Brașov, Primăria Brașov, fonduri europene, Guvern și, de ce nu, administrațiile Ghimbavului și Cristianului, care au excedent bugetar, ar face ca acest proiect să se realizeze cu o viteză fulgerătoare.

Dar nu se întâmplă acest lucru pentru că avem de-a face cu orgolii mari, ale unor oameni mărunți, pentru care viața sau moartea (altora!) nu e o miză. Miza lor este să aibă recunoaștere regională, motiv pentru care au introdus în numele spitalului ce ar fi trebuit construit și termenul regional, iar proiectul noului spital a picat.

Eu am depus o inițiativă legislativă pentru eliminarea cuvântului „Regional“ din titlul legii si anume să rămână „Construire Spital Clinic de Urgență Brașov“ așa cum solicita și Asociația Noului Spital din Brașov, singurii de altfel care au atras atenția asupra denumirii greșite a spitalului din lege.

După inițiativa mea a venit la Brașov și Ministrul Sănătății, care a declarat că și Guvernul Orban ia în considerare (abia acum!!!) ideea unui nou spital. Și așa cum a venit, ministrul despre care se spune că ar fi vrut să închidă Brașovul din cauza epidemiei, a și plecat, lăsând în urmă doar ceva promisiuni.

Promisiuni de spital nou, într-un oraș cu spitale vechi, cu clădiri vechi, pline de agenți infecțioși care provoacă infecții nosocomiale care ucid pe tăcute bolnavii de la ATI.

Eu știu prea bine de ele, pentru că mi-au omorât o parte din suflet, făcând din subiectul protecția sănătății o miză personală, nu o temă politică!

Nu știu, însă, de ce a venit Ministrul Sănătății la Brașov… Pentru spital? Sau pentru a acoperi mediatic lipsa de infrastructură medicală a județului? Ce aeroport frumos vom avea… mândria țării! Și vor zbura de pe el, la tratament în alte țări, doar cei ce vor putea…

În concluzie avem nevoie de o nouă gândire privind sănătatea comunității.

Mihai MOHACI, deputat
Președinte PRO ROMÂNIA
Brașov

> Nu pot să cred că la nivel de consiliu județean nu există prin departamentul de specialitate o gândire sănătoasă privind ce se întâmplă cu sănătatea oamenilor. Oare am uitat de infecțiile nosocomiale, cele care ucid tot pe tăcute bolnavul de la ATI !!??
> Și dacă nu există o abordare în acest sens, promit că cei de la Pro Romania vor veni cu această abordare de care văd ca este absolută nevoie.

A te implica în politică înseamnă a lucra în folosul cetățenilor

Acțiunile pe care le vizează Organizația Județeană a Femeilor PRO România Brașov sunt problemele comunității și a categoriilor de oameni din medii sociale mai puțin favorizate, precum copiii instituționalizați, minorii provenind din familii sărace, dar și acțiuni eficiente și constructive pentru problemele existente la nivelul societății românești (șomaj, degradarea nivelului de pregătire profesională a tinerilor, degradarea sistemului de sănătate, birocrația excesivă cu efect asupra domeniului antreprenorial românesc).

Am intrat în politică cu conștiința curată, iar originile mele sunt strâns legate de unul dintre cele mai frumoase orașe ale României – Brașovul. Am avut șansa să mă nasc și să copilăresc în vechiul colț românesc al Brașovului – cartierul Șchei. Diversitatea locului, istoria și identitatea culturală a acestuia și-au pus amprenta pe educația și formarea mea ca om.

La PRO România Brașov am găsit o echipă cu proiecte pertinente. Viziunea acesteia asupra dezvoltării comunității brașovene se identifică cu obiectivele mele de cetățean, care dorește să fie activ în comunitatea din care face parte și care vrea prin acțiunile sale să aducă un plus de valoare acesteia. Organizația de Femei PRO România Brașov și-a propus să fie cât mai aproape de brașoveni, iar acolo unde nu poate soluționa nevoile lor, să sesizeze autoritățile. Este una dintre formele de implicare în viața comunității. În Organizația Femeilor PRO România Brașov avem doamne capabile, cu profesii prin care sunt mereu aproape de oameni, precum medici, învățătoare, profesoare etc. Sunt persoane care își dăruiesc și timpul liber pentru a realiza acțiuni sau evenimente pentru cetățenii orașului de sub Tâmpa.

Ca și înainte de a deține cu caracter simbolic această funcție, m-am implicat și o să mă implic în acțiuni sociale, să fac voluntariat în sprijinul copiilor defavorizați sau cu afecțiuni grave, să promovez oamenii talentați și care aduc un plus de valoare comunității brașovene și României. Eu cred că a te implica în politică înseamnă a lucra în folosul cetățenilor, a-i ajuta pe cei care au nevoie, a încerca să schimbi în bine mentalități și instituții, a crea punți de comunicare cu societatea. Îmi doresc ca alături de oameni care cred în aceleași valori să facem ceva real.

De asemenea, mă bucur că am reușit să atrag alături de mine, la Organizația Județeană a Femeilor PRO România Brașov, doamne de succes ce au reușit în carieră prin propriile puteri, antreprenoare, medici, profesoare, sportive, inginere, studente și alte categorii ce contribuie la bunăstarea societății românești. Ne dorim ca acest nucleu să se mărească treptat și, foarte important, până acum doamnele care au aderat la partid au venit convinse că își pot aduce aportul la nivel local și național, fără a condiționa prezența în acest partid de funcții importante sau alte beneficii.

Adela DIACONU,
președintele Organizației
Județene de Femei
PRO România Brașov

Profil de politician autentic

IONEL GOIDESCU, LIDERUL ADN BRAŞOV

Un om echilibrat, un politician cu experienţă, un bun administrator public şi un candidat serios la aceste alegeri locale. Un competitor puternic şi cu coloană vertebrală. Acesta este profilul moral şi politic al lui Ionel Goidescu, candidatul Partidului Alternativa pentru Demnitate Naţională, pentru funcţia de preşedinte al Consiliului Judeţean Braşov.

Iată ce îl recomandă pe acest politician autentic și tenace, să devină managerul Județului Brașov pentru o perioadă de 4-8 ani, după alegerile din 27 septembrie din acest an. Prin comportamentul său public și prin CV-ul său impresionant, Goidescu a demonstrat că este un luptător, care, oricâte piedici ar întâmpina, își continuă lupta pentru un ideal politic și social sănătos și apropiat de oameni, în care loviturile nu te doboară, ci îți oferă mai multă experiență și șanse de a învinge până la urmă, în politică și în viață.

Mai întâi, a fost primar al Orașului Predeal, poarta de intrare geografică (și politică!) în Brașov, după ce a fost consilier local, apoi viceprimar al acestui oraș și l-a învins în alegeri pe actualul ministru secretar de stat și lungă vreme primar al Predealului (jucător și autor de jocuri politice), Mihai Veștea. Ionel Goidescu a fost un bun primar al Predealului și un administrator public cinstit al acestui oraș, căruia i-a schimbat renumele de loc al vânzărilor și negocierilor de tot felul cu un statut de oraș cu integritate.

Pentru această politică sănătoasă a și plătit politic. Exclus din Partidul Democrat (și liberal) de către actualul primar al Brașovului, președintele acestui partid, pentru faptul că nu a vrut să cedeze insistențelor și presiunilor lui Scripcaru de a extinde Brașovul imobiliar în defavoarea Predealului, până pe la Timiș, Goidescu a rămas consecvent pe poziție. Cum să facă așa ceva?! Ar fi fost un gest imoral și chiar ilegal, ca printr-un troc rușinos, să trădeze interesele alegătorilor săi. Nu a făcut-o și a fost înlăturat politic. Exclus din partid și marginalizat.

Apoi, Ionel Goidescu s-a implicat, câțiva ani buni în PER, un partid cu potențial politic și cu resurse umane remarcabile, aparent curat, și prin nume, și prin ideologia politică. Curat… murdar… însă! Pentru că, după ce Goidescu, ca președinte al acestui partid, a reușit la Brașov, să obțină locul 3 pe Județ, la alegerile din 2016, după PNL și PSD, cu un număr important de aleși locali, viceprimari și chiar primari (ulterior), cu 3 consilieri județeni și 2 consilieri aleși la Municipiul Brașov, s-a repetat istoria sacrificării muncii sale, pentru alte cauze și interese locale. La negocierile pentru formarea unei majorități, atât în Consiliul Județean, cât și în Consiliul Local Brașov, Goidescu nu a vrut să cânte în strună „cântăreților“ de atunci, din păcate, aceiași, de mai demult și până astăzi …

Fiindcă pentru a doua oară nu a vrut să facă jocurile lui George Scripcaru, în înțelegere cu liderii de la București ai PER, a fost exclus și din acest partid și i s-a „confiscat“, ilegal și nedemocratic, mandatul de consilier județean ales prin vot. Că așa a sunat ordinul partidului portocal-liberal. Și-a recâștigat în instanță, până la urmă, mandatul de consilier județean.

Acum, Ionel Goidescu este consilier județean și coordonatorul ADN la Brașov. De pe Platforma acestui partid, care militează pentru demnitate națională în România și în Europa, Goidescu se implică din nou într-o construcție politică, care să obțină rezultate concrete în primăriile din Județul Brașov și în Consiliul Județean și o poziție reprezentativă în politicile anilor următori, de dezvoltare durabilă a localităților brașovene.

Partidul Alternativa pentru Demnitate Națională se va prezenta la aceste alegeri cu listă completă pentru Consiliul Județean Brașov, cât și pentru Municipiul Brașov, Ionel Goidescu urmând a deschide această listă pentru partid la Municipiu și a candida, totodată, din partea ADN la președinția Consiliului Județean Brașov, iar Cornel Onescu și Dan Cuibar vor deschide lista pentru Consiliul Județean. Vor fi depuse liste complete, pe cât posibil în întregul județ, la primăriile și consiliile locale, în cele 58 de localități ale județului.

„Dorința de schimbare este mai mare decât orice orgoliu politic”, s-a exprimat public Ionel Goidescu, coordonatorul ADN. Politica se face constructiv și prin negociere și alianțe.

În ce privește Consiliul Județean, Ionel Goidescu a amendat politica distructivă a actualului președinte și a echipei sale, care desființează spitale în favoarea dezvoltatorilor imobiliari, așa cum o face și actualul primar George Scripcaru. Iar despre Aeroport, Goidescu susține, că, deocamdată, acesta este doar unul electoral și este nevoie de voință politică adevărată, nu doar de demagogie, pentru a deveni unul real. Recent, Goidescu le-a cerut public demisia actualilor conducători ai Brașovului, George Scripcaru, primarul Brașovului și Adrian Veștea, președintele Consiliului Județean.

ALTERNATIVA PENTRU DEMNITATE NAȚIONALĂ, UN PARTID TÂNĂR ŞI CURAT, CARE SCHIMBĂ MODELUL POLITIC ÎN ROMÂNIA

Alternativa pentru Demnitate Națională este un partid politic tânăr, care s-a înființat legal în anul 2018 și al cărui fondator este Cătălin Ivan, o voce politică românească activă în Parlamentul României și în Parlamentul European.

Este nevoie de oameni care să reprezinte România și interesele ei! România trebuie să-și regândească relația cu Uniunea Europeană, trebuie să participe mai activ la dezbaterile europene și să-și definească propriul proiect de țară în Uniunea Europeană – sunt câteva dintre tezele susținute de acest partid, prin discursul lui Cătălin Ivan.

„România se confruntă astăzi cu două mari pericole în ceea ce privește proiectul european, pe de-o parte, și interesele proprii naționale, pe de altă parte. Europa a ajuns să fie reprezentată de lideri politici de calitate foarte slabă, renumiți în propriile țări pentru incompetență. (...) Proiectul european este pus în pericol de acești oameni lipsiți de performanță și de viziune”.

România are nevoie de o formațiune politică care să aducă în față oameni competenți, bine pregătiți, care își iubesc țara și care au dovedit că au avut performanțe în carierele proprii, așa încât să ofere o garanție că pot performa și pentru țară. *„Dacă nu venim acum cu o alternativă de competență, independență, autonomie în luarea deciziilor la nivel național, cred că nu se va mai întâmpla niciodată”,* a declarat Cătălin Ivan, fondatorul ADN, la Brașov, unde, anul trecut, a fost înființată prima organizație județeană din țară a acestui partid.

„ADN reprezintă, pe de-o parte, alternativa la clasa politică actuală, prin modul de lucru intern fundamentat pe transparență și competență, iar pe de altă parte, singura platformă politică ce militează pentru recăpătarea demnității naționale, ca sumă a demnităților individuale ale cetățenilor români, oriunde s-ar afla".

ADN BRAȘOV, UN PARTID DESCHIS ȘI ACTIV, CU O ABORDARE PRAGMATICĂ A PROBLEMELOR BRAȘOVULUI ȘI ALE ȚĂRII

Tot mai mulți brașoveni aleg să se înscrie în partidul ALTERNATIVA PENTRU DEMNITATE NAȚIONALĂ. Un partid tânăr și deschis, necompromis și activ, a cărui organizație brașoveană este condusă de consilierul județean, fost primar al Orașului Predeal, Ionel Goidescu.

Afluxul mare de membri este atras din tot spectrul social, economic și politic al Brașovului, oamenii regăsindu-se, practic, în doctrina acestui partid, care promovează valorile și interesele naționale și care respectă și acționează pentru păstrarea și consolidarea suveranității naționale, independenței și unității Statului Român, integrității sale teritoriale, a ordinii de drept și a principiilor democrației constituționale.

Principii de bază și valori fundamentale, sacrosante și dăinuitoare în timp istoric și care, în prezent, se regăsesc în ceea ce Programul Politic al acestei formațiuni, cuprinzătoare național și deschisă european, definește a fi „promovarea demnității naționale, ca sumă a demnităților individuale ale tuturor cetățenilor români, care locuiesc în țară și străinătate".

Calitatea de membru sau de simpatizant ADN se bazează, protrivit Statutului acestui partid, tocmai pe acordul și rezonanța cu aceste principii, prezente activ în viața publică de zi cu zi, dar și în acțiunile sociale sau manifestările publice organizate.

„VINDECAREA" TURISMULUI ROMÂNESC ȘI BRAȘOVEAN, O PRIORITATE, ACUM!

Este salutară poziția ADN Brașov față de câteva probleme ale Brașovului actual, care țin de politicile locale, dar și față de afectarea vieții și economiei județului nostru turistic de pandemia Covid și gestionarea ei deficitară și iresponsabilă de către actualii guvernanți.

„Turismul este una dintre cele mai afectate industrii în această perioadă dificilă, iar proprietarii acestor afaceri vor depăși cu greu impactul pe care l-a avut pandemia asupra muncii lor, pusă până recent pe repaus. Toate țările încep să reia activitatea pensiunilor, hotelurilor și a restaurantelor, însă, este datoria noastră ca cetățeni ai acestei țări să ne ajutăm în primul rând pe noi. Avem o țară extrem de frumoasă și ofertantă din punct de vedere turistic. Ne datorăm nouă, în primul rând, vindecarea turismului, iar pentru aceasta ar trebui să ne vizităm mai întâi întreaga țară, înainte de a pleca spre alte locuri de vacanță".

Este nevoie, nu doar de „vindecarea turismului", cum se menționează în abordarea de mai sus, ci și a modalității discreționare politic, de a conduce un oraș și un județ de mărimea și importanța strategică și economică a Brașovului, după cum bate vântul politic și de afaceri interesate clientelar, de la București.

„ÎNVĂȚĂMÂNTUL TREBUIE SĂ DEVINĂ O PRIORITATE PENTRU AUTORITĂȚILE BRAȘOVENE ȘI, PRETUTINDENI, ÎN ȚARĂ"

„Perioada aceasta de pandemie este o perioadă în care educația copiilor întâmpină probleme grave. Generația tânără este pusă în situația de a se adapta unor condiții vitrege învățării. Imediat după vacanța sărbătorilor pascale, învățământul online a devenit obligatoriu, cursurile fiind monitorizate deopotrivă pentru profesori și elevi. Ministerul Educației găsește „soluție" la dilema oamenilor care își fac griji în legătură cu posibilitățile multor elevi de a participa la cursurile online din lipsă de resurse (computer, tabletă, internet), spunând că școlile trebuie să le asigure materialele aferente din fonduri proprii. Realitatea este însă alta. Fondurile proprii nu au prilejuit de ani buni modernizarea școlilor, a laboratoarelor de TIC și, evident, nu vor prilejui achiziționarea mijloacelor de comunicare pentru elevi, în casele lor. Ne putem da seama că educația nu este o prioritate pentru cei în drept să ajute și că întreaga responsabilitate este pasată părinților sau tutorilor care au obligativitatea (spune Ministerul Educației) de a asigura copiilor calculator/laptop/tabletă/telefon smart cu internet pentru a participa la cursurile online".

IONEL GOIDESCU: DE CE ARUNCĂM BANI PE CONSULTANȚĂ PENTRU AEROPORTUL... IMAGINAR... GHIMBAV?

Consilierul județean Ionel Goidescu, președintele ADN Brașov, are o abordare pragmatică și sănătoasă și asupra celui mai mare proiect al Brașovului, Aeroportul de la Ghimbav.

„De ce mai aruncăm la firme de consultanță 5,9 milioane de lei pentru Aeroportul Imaginar Ghimbav. Bani de pre-campanie? Consiliul Județean Brașov va oferi 5.882.352,94 lei fără TVA unei firme de consultanță, care să se ocupe de concesionarea Aeroportului Brașov. Este interesant cum s-a ajuns la aceasta sumă astronomică. Nu știm daca ea a fost prinsă în devizul general inițial sau a fost adăugată pe parcurs, în funcție de diferite interese. Știm cu toții că, de-a lungul anilor, perioadă în care județul a fost condus numai de PNL, au existat multe oferte pentru preluarea investiției de la Ghimbav de către companii private. Din păcate, fiind o jucărie electorală a liberalilor, aeroportul nu a ajuns în sistemul privat. S-a început construirea obiectivului cu bani publici, și cu foarte mulți bani din credite, ce vor fi rambursați tot de către cetățenii brașoveni. Acum, administrația județeană ne spune, printr-un comunicat de presă, că aeroportul va ajunge până la urmă tot la un privat. Atunci, îmi pun întrebarea, de ce nu l-am dat de la început sau de ce nu îl dăm acum, ca să nu mai cheltuim banii județului? Cu siguranță că sunt firme interesate să investească aici, mai ales că vorbim de Brașov, al doilea cel mai vizitat județ din țară. Sau tot băgăm bani pentru o investiție care oricum ajunge în administrarea unei firme private. Care este logica actualei conduceri a Consiliului Județean? Știm că în prezent s-au băgat peste 250 de milioane de lei în acest aeroport și, din păcate, nu este construit nici măcar pe jumătate. Chiar trebuie să tăiem bani din alte zone pentru a construi aeroportul ca peste un an să-l punem pe tavă unei companii private? Cât vor mai suporta brașovenii acest management care este în detrimentul cetățeanului"?

Iată cum se poate face și altfel de politică, la Brașov, ca și în România. De prea multă vreme, partidele, mai mari sau mai mici, care s-au tot rotit la guvernare, n-au făcut decât să-și guverneze propriile afaceri și să lase în urmă sărăcie, faliment, inechitate socială, dezbinare între oameni și categorii sociale și nimic altceva. Interesul național și conducerea României și a regiunilor sale nu trebuie să fie doar o conformare birocratică a directivelor de la Bruxelles, cum s-a practicat și se practică în prezent. Există o Alternativă a Demnității Naționale…

PNȚCD
PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

Pentru că nu avem opoziție

Că nu avem opoziție în Parlament, se vede cu ochiul liber și suferim toți de pe urma unor legi strâmbe, neconstituționale, aprobate pe bandă rulantă, fără dezbateri, fără consultarea partenerilor sociali, din cauze care țin de pandemia prost gestionată. Covid-19 este un virus nou, fără suficientă analiză și cunoaștere, așa cum au mai fost multe boli, care și-au găsit leacul în timp și cu studii de cercetare temeinic făcute. Nici atunci și nici acum, pandemia nu ar trebui sa împiedice respectarea legii celei mai importante: Constituția României. Lege care nu ar fi fost validă fără votul nostru, al tuturor. Suprema fărâmă de democrație. Faptul că opoziția din Parlament a reacționat așa puțin și așa timid, este suprema dovadă că cele două mari partide, împreună cu sateliții lor sunt, în fapt, la guvernare. Cu trocuri pe interese mici, uitând scopul pentru care au primit votul- binele public. Că nu există opoziție în Parlament, ne putem resemna, căci orice lege se poate modifica, orice prevedere legală este perfectibilă. Dar faptul că nu există opoziție în Consiliul Local Brașov sau în Consiliul Județean Brașov, asta nu e numai greșit, dar nici nu naște progres. Să fiu mai exactă: vreau proiecte, nu vreau mahala. Vreau concurs de idei, nu vreau cuvinte aruncate unora sub formă de jigniri. Vreau respect și demnitate pentru cetățenii urbei sau ai județului. Vreau dezbateri reale și transparente. Vreau proiecte finanțate pe criterii sănătoase și nu pe prietenii. Vreau o notă de normalitate. Și mai vreau să-i putem trage la răspundere. Căci am pierdut, undeva în negura timpului, bunul simț și buna-credință. Astfel că avem nevoie de un mecanism democratic prin care să-i putem trage la răspundere pe politicieni, oricare ar fi ei. Și mai vreau ceva, vreau ca vocea oamenilor gospodari să se audă, să fie ascultată, sa fie luată în seamă. Să te poți duce, la orice instituție a statului cu lecțiile făcute. Să știm exact ce drepturi avem, dar și ce obligații. Vreau să fim demni și nu asupriți, vreau să fim deștepți și nu proști. Nu mai vreau să fim „proștii" nimănui, nu mai vreau să fim „fraieriți" odată la 4 ani, de promisiuni fantasmagorice, cum că spital, cum că autostradă, cum că aeroport. Fiecare politician ar trebui să aibă maxim 3 proiecte, pe care să le poată finaliza în cei 4 ani de mandat și pentru care să poată fi tras la răspundere. Ca un criteriu de evaluare. E atât de simplu. Face mai mult, foarte bine. Dar dacă nu face, să nu mai poată candida pentru încă un mandat. Sunt mulți care ar pica testul, dar sunt și câțiva care l-ar trece cu brio. Am avea un „criteriu de selecție" rezonabil. Ce va face PNȚCD Brașov la aceste alegeri? Va convinge că nu prin vorbe bine ticluite avem de câștigat ci prin oameni gospodari și responsabili. Prin fiecare cetățean înțelept care își va asuma implicarea, vom avea un vot câștigat. Prin profesionalism și seriozitate, prin munca fiecăruia vom ajunge să constatăm că e bine pentru noi și pentru comunitate să ne implicăm. În această situație, este datoria PNȚCD de a-și afirma principiile și valorile istorice și a aduce soluții pentru redescoperirea țării, inspirate din gândirea politică a marilor noștri înaintași care, în condițiile dramatice de după primul război, au contribuit esențial la renașterea națională. Iar când avem o istorie atât de națională, trebuie doar să ne amintim cine suntem, de unde venim și încotro vrem să ne îndreptăm.

Laura Bratosin
Președinte PNȚCD Brașov

Sosuri, mărtașuri, salse și jufe în gastronomia transilvană de la 1700

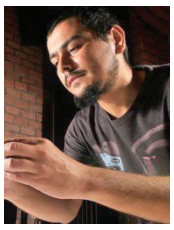

Cosmin Dragomir
este jurnalist și fondator al siteului gastroart.ro. În ultimii ani s-a specializat în gastronomie și a publicat sute de articole, analize, reportaje și interviuri din acest domeniu. Istoria gastronomiei și a ospitalității românești a devenit marea lui pasiune.

''Desigur, varza a la Cluj si sarmalele sunt primele retete care apar in carte. Trebuie sa specificam faptul ca nu se adauga orez in aceste prime retete. Sarmalele se preparau din carne de vita taiata in bucati, la care se adaugau bucati de slanina. In aceasta carte inca nu apar sortimente precum sarmale in foi de vita, apare doar varza. Varza era leguma cea mai consumata, chiar exista marturii care comenteaza ca varza ar putea sa fie blazonul Transilvaniei! Sa ne gandim ca in acea perioada inca nu era cultivat si consumat cartoful. Inca un ingredient principal: se adauga ghimbir. In perioada bucatariei renascentiste, cele trei ingrediente de baza au fost piperul, ghimbirul si sofranul, acestea apareau mai in toate retetele de sosuri''. (Jozsef Lukacs)

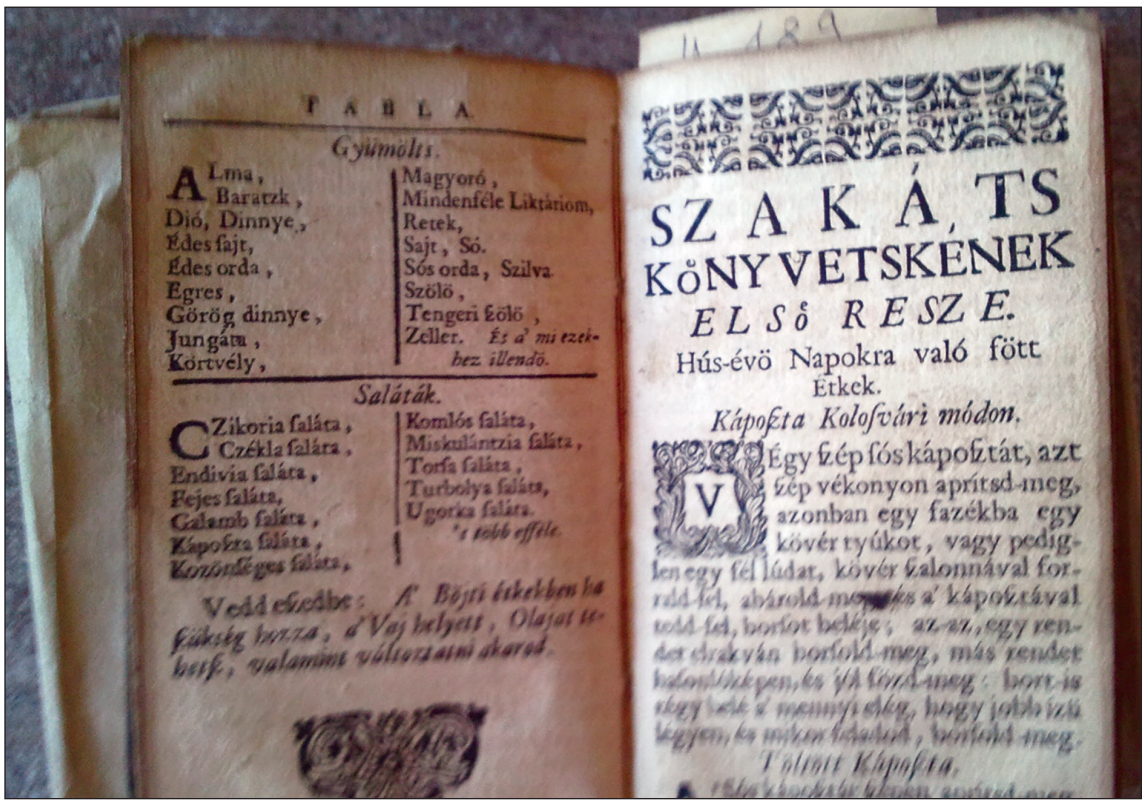

În mai 2019 editura GastroArt a publicat volumul „Cărticica meseriei de bucătar, Cartea de bucate tipărită la Cluj în 1695, traducere, studiu introductiv și note explicative de József Lukács.

Carticica meseriei de bucatar. Cartea de bucate de la Cluj tiparita in 1695 este o traducere in premiera din maghiara medievala realizata de istoricul clujean Jozsef Lukacs, cel care semneaza si notele explicative si studiul introductiv. Cartea marcheaza multe alte premiere mai mult decat demne a fi mentionate si subliniate: cea mai veche reteta de sarmale de la noi, cea mai veche reteta de varza a la Cluj, cea mai veche reteta de paine de pe actualul teritoriu romanesc. Nu in ultimul rand, „pe baza argumentelor putem afirma ca Sofia Tofeus poate fi recunoscuta drept autoarea primelor patru parti ale Carticelei meseriei de bucatar si, implicit, prima autoare de pe teritoriul Romaniei careia i s-a tiparit o lucrare“.

Ponderea redusă a supelor în alimentația epocii medievale și începutul epocii moderne se poate explica prin faptul că mâncărurile erau servite cu o mare varietate de sosuri. Încă din secolele XIV- XV putem găsi relatări care arată că mâncărurile, de regulă diferitele cărnuri prăjite sau fierte, erau servite pe masă în sosuri preparate din supă de carne, îngroșate cu pâine înmuiată în supă și trecută prin sită, drese cu o gamă variată de mirodenii.

Cronicarul umanist Galeotto Marzio relata despre faptul că în a doua jumătate a secolului al XV-lea, la ospețele regelui Matia Corvin, felurile de mâncare erau aduse pe mese în boluri mari. În izvoare apare expresia „fel de mâncare” prin care trebuie să înțelegem mai multe preparate servite în același timp pe masă. Adică în „stil bufet“, am putea spune noi. Aflăm, de exemplu, că la masa regelui era servită o mare varietate de carne: de la carne de gâscă, rață, clapon, fazan, potârniche, graur, la carne de vacă, de miel, de ied, de porc, de mistreț și până la tot feluri de pești, fiecare fel de mâncare fiind gătit, de altfel, cu sos. Sosurile variau în funcție de carnea folosită și erau drese în mod diferit, în special cu șofran, cuișoare, scorțișoară, piper și ghimber. Existau sosuri *„aut merguntur”* și *„aut condiuntur”*, adică sosuri mai subțiri și altele mai dense. Comesenii se așezau în jurul unor mese dreptunghiulare – „obicei rămas încă de la romani”, nota umanistul Galeotto. Toți mâncau din aceleași oale și nu foloseau furculițe, „cum este obiceiul în Italia de peste râul Pad”. Fiecare persoană de la masa regelui avea o bucată de pâine – numită în latină, limba originală a cronicii, *mensa panicea*, care se poate traduce prin *masa de pâine* – pe care scotea cu degetele din oala comună câte o bucată de carne, o îmbucătățea și o vâra în gură tot cu degetele. Adică bucata sau felia de pâine era suportul bucății de carne, care avea rolul de a opri scurgerea sosului. Cu toate acestea, conform relatării lui Galeotto, servirea mesei se termina deseori cu pătarea hainelor, participanții la ospețe neputând evita murdărirea din pricina sosurilor scurse. Din cauză că își băgau mâinile în sosuri, toți aveau degetele și unghiile îngălbenite, din pricina șofranului. Într-o relatare a ambasadorilor principelui elector de Rin, Peter Eschenloer și Hans Seybold, găsim descrisă nunta regelui Matia cu regina Beatrice[51], care a avut loc în decembrie 1476. Potrivit relatării, în sală s-au aflat nouă mese, cea a regelui și încă opt, unde stăteau invitații regelui. Fiecare masă avea un bufet pe care erau așezate mâncărurile și băuturile. Din păcate, ambasadorul, care relata în detaliu ceremonia servirii mesei, amintea doar că „au fost aduse douăsprezece feluri de mâncăruri alese”, fără să amintească ce fel de preparate erau. În mijlocul sălii, în jurul stâlpului de piatră, s-a aflat un suport piramidal în opt trepte pe care au fost așezate vase: cupe, potire, oale și alte vase de aur și de argint. Pe nivelul cel mai de jos al suportului s-au aflat două vase, de fapt două lavoare de argint, care înfățișau doi inorogi. Ambasadorul povestea că, la terminarea mesei, „regele și regina s-au spălat pe mâini și s-au ridicat de la masă“. Probabil în aceste lavoare s-au spălat.

Baronul Péter Apor, în *Metamorphosis Transylvaniae*, scrind despre rânduiala din secolul al XVII-lea de la ospețele nobililor ardeleni, povestea că în fața fiecărui comesean era pusă o farfurie, o bucată de pâine sau un țipău și câte o furculiță. Lingură nu se punea în fața nimănui. Când se punea masa – povestea baronul –, în mijlocul mesei „se puneau una sau două linguri de argint [...], iar dacă cineva dorea să mănânce mâncarea mai zemoasă cu lingura [...] cerea lingura, mânca cu ea, apoi o punea înapoi”. Nu se punea nici cuțit, deoarece toți aveau propriile cuțite, chiar și femeile își purtau instrumentele de tăiat în mici gentuțe, legate de brâu cu lanțuri. La terminarea mesei își dădeau cuțitele la curățat, la slugi.

Aceste detalii ale culturii mesei pot să fie argumente în plus pentru a susține concluzia că preparatele de consistența supelor erau consumate foarte rar de către ardeleni.

Putem observa cum obiceiurile culinare și cultura mesei se schimbă odată cu trecerea vremii, pornind din vest și ajungând în est. Dacă în secolul al XV-lea la curtea regală maghiară încă se mânca cu mâna din castroane, în secolul al XVII-lea aristocrația din Ungaria folosea deja tacâmuri. Dovadă în acest sens sunt seturile de linguri-furculițe-cuțite amintite în unele inventare de moștenire sau păstrate până în zilele noastre în

MIRODENIILE FAC DIFERENȚA DINTRE SOSURI

Unele denumiri de sosuri aduc în prim-plan unele caracteristici ale preparatului. Astfel, întâlnim sos alb, negru, gri, galben, verde, acru, picant, cu ceapă, cu zară, cu tarhon. Altele fac trimitere la factorul etnic. Dintre acestea amintim sosul nemțesc, polonez, unguresc, căzăcesc. Iarăși alte denumiri, cum ar fi sosul Balázs, sosul Mikó, sosul Zolnai sau sosul Luther, evocă personalități istorice. Originile altor denumiri rămân, cel puțin pentru lucrarea de față, necunoscute. Sosul orădean se numește așa deoarece a provine din Oradea, sau în denumire putem recunoaște numele Váradi (Orădean)? Aceeași întrebare putem pune și în cazul sosurilor de Crișd/Keresdi, Daru, Bot, Despot. Oare sunt numele unor vechi bucătari?

anumite colecții muzeale, cum sunt cele de la Muzeul de Arte Aplicate de la Budapesta. La sfârșitul secolului al XVII-lea, în rândul nobilimii ardelene încă nu era generalizată folosirea lingurii, situație care se va schimba la începutul secolului al XVIII-lea, sub influențele sosite dinspre Imperiul Habsburgic. În Principatele Române, „modernizarea" culturii mesei s-a produs mai târziu. Chiar dacă izvoarele ne relatează că la Curtea lui Brâncoveanu furculița era folosită, călători străini notau în 1786 faptul că în casele boierești „se dau ospețe cu multe castroane cu feluri de mâncare [...] și cu o singură lingură de lemn, precum și un singur pahar de vin, ce trece din mână în mână [...] doamnele și domnii își bagă cu lăcomie mâinile în castroane, ca să scoată o bucățică de carne sau să înmoaie o bucată de pâine în sos".

În *Cărticica meseriei de bucătar* se găsesc aproximativ 70 de rețete de sosuri. Unele sunt mai subțiri, altele mai dense. Cele mai multe seamănă cu sosurile preparate încă din epoca medievală: au la bază supa de carne îngroșată cu miez de pâine înmuiat în supă și trecut prin sită. Mirodeniile fac diferența dintre sosuri. Totuși trebuie să observăm că de cele mai multe ori era folosit șofranul, piperul și ghimberul.

Față de rețetele din *Cartea de bucate a bucătarului principelui Transilvanei* apar câteva sosuri noi, printre care am putea aminti sosul cu cubulețe de pâine, sosul unguresc, sosul Bot, sosul de Crișd. Acestea se deosebesc de cele care apar în *Cartea de bucate a bucătarului principelui Transilvaniei* prin faptul că sunt preparate cu mai puține condimente. Acest detaliu întărește concluzia istoricului Fernand Braudel care, în *Structurile cotidianului,* observa că pe la mijlocul secolului al XVII-lea se schimbă moda gastronomică, moștenită încă din Epoca Medievală, de a folosi excesiv de multe și variate mirodenii.

Unele denumiri de sosuri aduc în prim-plan unele caracteristici ale preparatului. Astfel, întâlnim sos alb, negru, gri, galben, verde, acru, picant, cu ceapă, cu zară, cu tarhon. Altele fac trimitere la factorul etnic. Dintre acestea amintim sosul nemțesc, polonez, unguresc, căzăcesc. Iarăși alte denumiri, cum ar fi sosul Balázs, sosul Mikó, sosul Zolnai sau sosul Luther, evocă personalități istorice. Originile altor denumiri rămân, cel puțin pentru lucrarea de față, necunoscute. Sosul orădean se numește așa deoarece a provine din Oradea, sau în denumire putem recunoaște numele Váradi (Orădean)? Aceeași întrebare putem pune și în cazul sosurilor de Crișd/Keresdi, Daru, Bot, Despot. Oare sunt numele unor vechi bucătari?

În unele cazuri, denumirile sosurilor par să nu aibă nimic în comun cu preparatul. «Sosul de cosaș» a fost un preparat popular care apare în rețetare încă din secolul al XVI-lea. Căutând motivul pentru care acest sos a fost numit ca fiind „de cosaș", se poate ajunge la ipoteza că de fapt denumirea provine din cuvântul francez *fricassée*. Mergând pe același fir al ideilor, se poate ajunge la concluzia că multe denumiri de sosuri sunt ori traduceri, ori stâlciri ale unor cuvinte din limbi străine, în principal franțuzești, dar și italienești, spaniole sau germane. Poate *Sauce à l'allemande* este strămoșul foarte îndepărtat al Sosului nemțesc (r. 19), *Sauce polonaise* al Sosului polonez (r. 21), *Sauce hongroise* al Sosului unguresc (r. 43), *Sauce espagnole* al Sosului spaniol (r. 119), *Jus de boeuf* al Sosului de carne de vacă (r. 8), *Sauce verte* al Sosului din verdețuri (r. 91) respectiv al Sosului verde servit lângă pește (r. 242), *Sauce au pauvre homme* al Sosului de cerșetor (r. 209), *Sauce à l'ail* al Sosului de usturoi (r. 110), *Sauce à l'estragon* al Sosului cu tarhon (r. 49), *Sauce piquante* al Sosului picant (r. 40), *Sauce poivrade* al Sosului borșpor (cu piper măcinat) (r. 87), *Chadeau* al sosului jufă (r. 52).

În cazul în care comparăm rețetele din cărțile de bucate tradiționale franțuzești cu cele ardelenești, vom găsi că acestea din urmă nu sunt traduceri ale rețetelor franceze, ci adaptări ale preparatelor bucătăriei franceze. Iată de ce am afirmat mai devreme că rețetele franțuzești sunt strămoșii îndepărtați ai preparatelor ardelenești. Putem presupune că bucătari francezi sau de alte etnii, îndeosebi germani, italieni, cehi, spanioli și polonezi, au ajuns la curtea regală sau la curțile unor aristocrați din Ungaria încă din Evul Mediu. Ei au făcut cunoscute acolo anumite preparate specifice bucătăriilor străine, denumirile preparatelor fiind redate ori prin traducere, ori prin stâlcire. Rețetele originale au fost transmise prin viu grai, cu modificări aduse de generații de bucătari, până când nu s-au mai putut recunoaște preparatele originale. Drept exemple amintim denumirile care par să arate o origine italiană. Poate să fie surprinzător faptul că în Transilvania secolului al XVII-lea se mâncau *macaroane italienești,* dar ceea ce este descris drept macaroană nu are nicio legătură cu ceea ce se înțelege prin acest termen. Ceea ce ne este prezentat sub denumirea de *cârnați italienești* nu conține niciun gram de carne, ci este un fel de ștrudel cu ouă, servit în sos care are la bază vin îndulcit cu miere. *Picada* probabil a fost transmisă de vreun bucătar care avea legături în Spania sau chiar în Catalonia.

Angajarea unor bucătari străini, în principal italieni, francezi și germani, este semnalată în izvoarele din epocă. De exemplu, cel mai important aristocrat maghiar din a doua jumătate a secolului al XVII-lea, prințul Pál Esterházy, în toamna lui 1684, în timpul asediului cetății Buda, printre altele, îi scria soției sale (care – poate merită amintit – era sora lui Imre Thököly, principe al Transilvaniei în septembrie-octombrie 1690): „Draga mea, am angajat un bucătar excepțional, este și *zukkerpakker* [cofetar] și *einkaufer* [adică se ocupa și de procurarea celor necesare]. Este o slugă foarte bună. Am făcut din el maistru al bucătăriei [adică șef peste toți angajații bucătăriei]. Știe să facă tot feluri de licori și se pricepe și la *tafeldeckerai* [adică la ornarea mesei], dar cere nu mai puțin de 300 de florini. Cu toate că este francez, știe și nemțește și dorește patru ajutoare pentru el, doi bucătari și doi ucenici. De când se află la sălașul nostru, gătește cu costuri rezonabile preparate pe care bucătarii noștri nu ar putea să le facă. A fost bucătarul prințului Salm. Mai sunt și alți bucătari pe aici, mai ieftini, unul care se pricepe să gătească după gust unguresc. Poate o să-l angajez și pe acela și o să renunț la cel de acum, la fel și la ucenicul de bucătar, că nu sunt buni la nimic". Bucătarul francez amintit în acest citat trebuia să fie unul excepțional, din moment ce primea o sumă atât de mare. Salariile celorlalți bucătari amintiți în epocă variau între 10 și 150 de florini (10 florini primea în anl 1652 Stoica din Făgăraș, un bucătar de la curtea principesei văduve Susanna Lórántffy, și 150 de florini primea în 1682-1683 bucătarul-șef al curții Thököly, István Berzeviczy)

10 rețete de supe și ciorbe de la 1850

Editura GasrtoArt a reeditat prima carte de bucate tipărită în București: Maria Maurer, carte de bucate, 1849, ediție transliterată, adnotată și îngrijită de Simona Lazăr. Astăzi vă prezentăm cele 15 rețete din capitolul supe și ciorbe.
''Din cele 10 rețete de la capitolul Supe ori ciorbe, niciuna dintre ele – nici măcar cele care au cuvântul ,,ciorbă'' în denumire sau în care acest cuvânt desemnează fiertura respectivă – nu este a unei supe acrite (cu orice ar fi fost să fie acrită!), toate sunt supe dulci, dintre care patru sunt cu ,,găluști'' – de griș, de franzelă, de făină, de cartofi – și una cu ,,găluști de carne'', adică echivalentul a ceea ce noi obișnuim să numim ,,perișoare''. Supele sunt ,,îmbogățite'' cu diferite aluaturi, de la tăiței la clătite și ,,zdrențe'' (ouă bătute cu făină, lăsate să picure în zeama în clocot) ori ,,prăjituri'' (foi de aluat coapte ori prăjite în unt sau opărite cu unt și tăiate în pătrățele, înainte de a fi adăugate în supă)'',

Simona LAZĂR

Găluști de griș.

Freacă 50 dramuri de unt topit, bine, până se albesce; apoi pune 2 linguri de apă, puțintică sare și 4 oă unul după altul în lăuntru; amestecă'le bine și le îngroașă cu o litră de griș bun și, când fierbe zeama de carne în clocot, pune găluști de mărimea unui ou și le fierbe acoperit o jumătate de ceas. Dacă se întâmplă să înghiță zeamă multă, mai toarnă zeamă de carne ori nițică apă în ciorbă.

Găluști de franzele.

La 50 dramuri [de] unt frecat bine, pune 5 oă unul după altul, puțintică sare și doă franzele rase, amestecă'le bine; apoi fă găluști cât nuca de mari, tăvălește-le în făină și, după ce fierbe zeama de carne în clocot, pune'le în lăuntru[8] și le fierbe, acoperite, o jumătate de ceas.

Găluști de cartofi.

Freacă 50 dramuri [de] unt cu 3 linguri de apă bine până se albesce; apoi pune în lăuntru 3 gălbenușuri, 3 oă întregi, puțintică sare, trei linguri de făină bună, trei linguri de cartofi fierți și rași, amestecă'le bine; și, când fierbe zeama de carne în clocot, pune'le în lăuntru și le fierbe un sfert de ceas acoperit.

Găluști de făină.

La 30 dramuri [de] unt bine frecat, pune 4 oă unul după altul, puțintică sare și 50 dramuri [de] făină bună, bate-le bine; apoi fă găluști și le fierbe tot ca pe găluști[le] de cartofi.

Găluști de carne.

Iei o bucată de carne fiartă sau friptă, de mărimea unui ou de gâscă, toac-o, cu puțintică ceapă și frunză de pătrunjel, mărunțel; apoi feacă 50 dramuri [de] unt până se albesce, pune nițică sare, 4 oă unul după altul, carnea cea tocată, o franzelă rasă și doă linguri de făină bună, amestecă'le bine; pe urmă fă găluști de mărimea nucii, tăvălește-le în făină și, când fierbe zeama de carne în clocot, aruncă-le în lăuntru și le fierbe, acoperit, o jumătate de ceas.

Prăjituriîn ciorbă.

Unge o tăviță bine cu unt, presar'o cu o pâine ori franzelă rasăși pune coca oricare vrei din cele de mai sus scrise în lăuntru, coace-o la cuptor frumos rumen; apoi taie-o mărunt în patru colțuri, pune'o în zeamă de carne ș'o mai lasă să fiarbă un sfert de ceas.

Zdrențe în ciorbă.

Bate 6 oă cu nițică sare și 2 linguri de făină cât de bine; apoi, când fierbe zeama de carne în clocot, pică cu lingura în lăuntru și le lasă să fiarbă un minut, apoi dă-le la masă.

Ciorbă de clătite.

Iei pefiecare persoană o clătită, taie-le în chipu tăițeților, pune'le în castron, toarnă zeamă de carne fierbinte peste ele și dă-le la masă.

Tăiței în ciorbă.

Frământă o litrăde făină cu doă oă, un gălbenuș și nițică sare, bine; apoi întinde foi supțirișsi le taie ori în patru colțuri, mărunțel, sau ca fideaua, și le fierbe în zeama de carne.

Supă de raci.

Fierbe 30 de raci în apă cu sare și nițică frunză de pătrunjel; apoi scoate-le gâturile, celelaltepisează[-le] cu 5 raci vii, bine, mărunțel, și le prăjește în 60 de dramuri [de] unt; apoi strecoară untu storcându-l printr-un petic de pânză curată și'l lasă să se răcească. După ce s-a răcit untul, freacă-l cu o ligură de lemn, pune 5 oă unul după altul, nițică sare, 5 linguri de făină bună, bate-le bine; apoi unge o tăviță cu unt, presar'o cu franzelă ori pâine rasă, pune coca în lăntru ș'o coace la cuptor; pe urmă taie-o mărunt în patru colțuri, pune'o cu gâturi de raci și cu nițică frunză de pătrunjel în zeamă de carne, și le lasă să fiarbă un sfert de ceas; apoi dă-o la masă.

Jurnal din „orașul lui George"

Dan VÂJU

Și am ajuns cu bine și în anul de grație 2020. Bine în sensul că respirăm, mișcăm și mai putem vorbi liber. Pe sub mască, după ce am avut o primăvară carantinată și o vară ploioasă. Din cauza unui virus care a apărut de nicăieri și care ne-a dat peste cap existențele mediocre. Sau nu. Am intrat cu niște idei și aspirații în carantină în martie, și am ieșit timid la soare prin mai. Am ieșit într-o altă lume care are alte reguli, și al cărui cuvânt de ordine este „adaptare". Și cum aleșii zilelor noastre au avut idea genială să mute alegerile locale în toamnă, hai să vedem la nivel de Brașov cum stăm acum la sfârșit de iulie 2020. Cine pe cine, cum și de ce mai votează în orașul Brașov și în județul Brașov.

Să începem cu campionul neînvins de 4 etape, recte Primarul George Scripcaru. Curat ca lacrima „Coane Fănică", și acum sprijinit de PNL. Chiar Premierul Orban s-a ridicat în fața mulțimii și a spus „Vrednic este!" A scăpat cu fața curată din niște afaceri grele de tot, cu iz penal. Justiția a înfrânt în cazul lui. Sau primarul a învins. Iar alte afaceri cu iz de scandal n-au reușit să-l doboare, și enumăr aici afacerea „Duhoarea" ce într-un final s-a dovedit a fi în strânsă legătură cu groapa de gunoi „Fineco" cu toată strădania Gărzii de Mediu care a încercat să ne ducă de nas mult timp, afacerea „Goriță", stopată pentru moment de justiție (pentru moment, atenție!), afacerea „Imobiliare" în care dărnicia cu care a împărțit autorizații de construcție cam peste tot pe unde se puteau împărți, a rezultat într-un dezastru pentru comunitate (aluviuni în cartierul Schei la fiecare ploaie mai serioasă, lipsa de spații vezi prin cartierele noi, lipsa locurilor de parcare etc. etc.), afacerea „Locuri de parcare în centru" (da, corect, care locuri de parcare, mai lăsați dracului mașinile acasă), „Pasajul Fartec", „Poluarea" (aia de la grătarul de la Ceasu' Rău, transformată în alt gen de poluare datorată afluxului mare de mașini și al centralelor de apartament, prilej să mai cheltuie niște bani pe autobuze electrice și troileibuze noi), și afacerea „Gârla", pentru moment stopată, care trebuia să asigure brașoveanului un climat de Veneția pe Str. Castanilor. Bine că nu mi-am comandat gondolă ca să plimb turiști la ceas de seară. Și ar mai fi câteva afaceri grele, cu iz dacă nu penal, măcar de forțare la limita inadmisibilului al literei legii și al bunului simț.

El merge în tandem sub aripa PNL cu Adrian Veștea care vrea să prindă un nou mandat ca „Căpitan de Județ". De patru ani de când este „în mandat" se chinuie să ne arate aeroportul. Care în ultima vreme crește ca Făt Frumos în an electoral. A mai asfaltat pe aici, pe colo, s-a zbătut, dar „atâta s-a putut". Pentru că doar în anii electorali se mai mișcă ceva pentru votant, ca să citez o postare de pe Facebook " #vreaualegeridin6în6luni ".

Cam astea sunt realizările mărețe cu care se pot lăuda potentații locali ai zilei. Adică, exceptând aeroportul care pur și simplu a prins voință proprie și vrea să se construiască, restul sunt niște chestiuni pe care nu le pot numi. Flintic de autostradă pe undeva pe câmp între Cristian și Râșnov, circulație demnă de Ev Mediu timpuriu între Râșnov și Bran și Spital Regional numai din vorbe, ba e, ba nu e. Gargară multă, spumoasă, discuții sterile și neadevăruri, și agenda publică făcută zdrențe. Adică cetățeanul să stea la coadă să dea din ștampilă, și să înghită tot ca pelicanul, că de restul ne ocupăm noi. Nimic nou sub soare!

Alt cuplu de poveste, din orașul de poveste, este Aristotel „Șapte Ani" Căncescu de mânuță cu alt personaj interesant, „ Dom` Profesor de Contabilitate" Ialomițeanu, fost Ministru al Finanțelor într-una din guvernările Boc. Și dacă Aristotel a luat Partidul Ecologist pe persoană fizică și se visează din nou Președinte de Consiliu Județean, Ialomițeanu o face pe civilul și se agită, umblă prin piețe și cartiere unde pupă electoral pe oricine fără mască, merge cu autobuzul, postează frenetic pe Facebook. Peste tot discută proiecte pentru Brașov. Discută! Proiecte! Probabil în sinea lui se vede un mare reformator mai ales că are sprijinul PER, ALDE și societății civile (sic!). E oarecum amuzant să-l urmărești și să îți dai seama din figurile celorlalți din imaginile postate pe Facebook că agasează oamenii prin piețe și cartiere.

USR-ul aruncă în lupta electorală pe Deputatul Benga la Consiliul Județean și pe Senatorul Allen Coliban la Primărie. Care au mesaj și dialoghează doar în bulele lor din cadrul partidului și al simpatizanților. Nu au mesaj public pentru toate urechile. Cu toate că partidul în Brașov ține pe banca de rezerve oameni cu plămâni, nervi, gură și vocație care într-adevar ar da șah-mat actualei administrații dacă ar fi scoși la bătaie.

Pro România vine cu tandemul Mohaci la Județ și Susanu la Municipiu. Mai inspirați decât PSD-ul dacă e să mă întrebați pe mine. Persoane publice cu istoric și impact. Să vedem ce impact.

PMP-ul îl propune pe Costel Mihai actual viceprimar, care se remarcă printr-un anonimat crâncen și niște zugrăveli de școli și creșe, PSD-ul pe doctorul Orțanu la Primărie și pe Marian Rasaliu la Consiliul Județean, dar mai mult așa ca să se scuze la nivel national că Brașovul e o cauză pierdută pentru social-democrație. ALDE propune pe lista de consilieri locali un personaj bine cunoscut iubitorilor de fotbal, în speță doctorul Gheorghe Popa fost medic al echipei FC Brașov, actual medic al echipei Sepsi din Sf. Gheorghe.

Și la final două chestiuni care nu îmi dau pace. Prima, Sociologul Remulus Oprică, omul pe care eu îl bănuiesc cu toată sinceritatea că primește cifrele în plic, îl scoate câștigător pe actualul primar la scrutinul din toamnă. Având în vedere studiile lui sociologice din anii trecuți și acuitatea rezultatelor, e suficient cât să le toarne „plumb în ghete" celorlalți competitori. Și a doua, lipsa cu desăvârșire a candidatului Sebi Grapă, ex-senator, din partea PER la lupta pentru Primărie. Fără DJ Grapă va fi o campanie electorală mai săracă, mai searbădă, mai fără gust. Îmi pun mari speranțe în faptul că actualul consilier local Șerban Șovăială, ce candidează ca independent pentru scaunul de Primar să mai scape turma.

Te legitimezi la Corona sau mergi să înoți la Sfântu-Gheorghe!

Situația natației brașovene devine una greu de suportat de iubitorii acestui frumos sport!

În orașul nostru există un singur bazin municipal și solicitările depășesc cu mult capacitatea. Cu toate acestea, nu există în acest moment, absolut niciun proiect de dezvoltarea a infrastructurii în acest domeniu, ba mai mult clubul Primăriei Brașov deține monopolul total la Bazinul Olimpic Brașov.

După ce că a fost renovat cu sume de ordinul milioanelor de euro iar forma finală prezintă lacune mari care împiedică organizarea de competiții internaționale, cei care se ocupă de destinele sportului brașovean au venit cu o serie de reguli care efectiv obstrucționează accesul brașovenilor într-o infrastructură care s-a construit din banii lor!

Mai exact, pentru a avea acces, conta cost, în „bazinul de lângă gară", cum este cunoscut, trebuie să fii legitimat la CSM CORONA BRAȘOV!!! Există o hotărâre de consiliu prin care toate după-amiezele, doar cine practică înotul, polo-ul sau alte discipline la clubul municipalității, are acces în bazin.

Există mai multe alte structuri sportive, majoritatea private, care se confruntă cu o situație greu de gestionat și total lipsită de moralitate. **(Ciprian JURUBESCU)**

„Iubim acest sport și trebuie să găsim soluții, efectiv ni se îngrădește accesul în bazinul de la Brașov, facem solicitări peste solicitări dar fără niciun rezultat, ești din gașca celor de la CORONA sau nu intri, cam asta e realitatea. Am găsit multă deschidere la Sfântu Gheorghe și mergem în fiecare zi acolo cu copiii, din păcate părinții trebuie să suporte costuri mai mari dar nu avem ce face."

– George Munteanu – antrenor natație la CS LUNA BRAȘOV

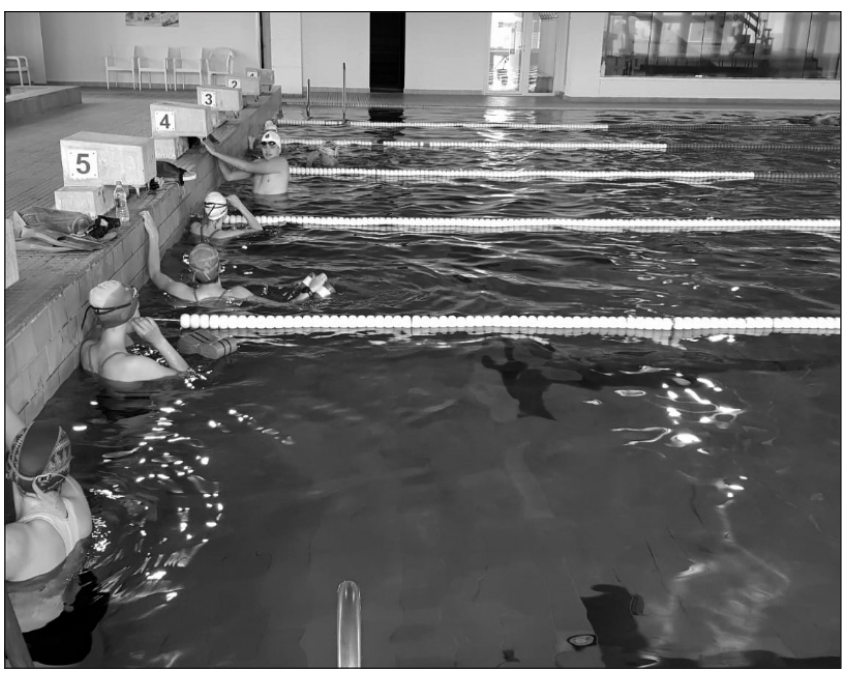

Ludovic Orban, suspectat odinioară de favorizarea prinților asfaltului

Libiu MATEESCU

Amintiri din ministerul Transporturilor

Județele din centrul țării deveniseră în 2008 vaca de muls a prinților asfaltului, în timp ce drumurile naționale și locale ajunseseră să arate ca-n vreme de război. Deși iarna bătea la ușă, nu se încheiaseră procedurile de adjudecare a licitației lucrărilor de întreținere multianuală a drumurilor naționale pe cinci județe: Brașov, Sibiu, Mureș, Harghita și Covasna. Orban, ministrul Transporturilor la acea dată, dormea în birou, la figurat, iar prinții asfaltului românesc se pregăteau de marele tun la Drumurile Naționale. Dezvăluisem în Jurnalul Național, de unde am preluat astăzi ceea ce scrisesem atunci, fără niciun efect penal, sau măcar comercial-contencios, ancheta care ar fi trebuit să stopeze mega-escrocheria cu asfalt național patronată de ministerul lui Orban. Asta datorită boicoturilor inițiate de unele firme, prin contestarea rezultatului licitațiilor, dar și datorită presiunilor marilor asfaltatori ai țării de a-și adjudeca lucrările la prețuri de două, chiar trei ori mai mari față de valoarea lor reală. Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor(CNSC) a amânat și el, nejustificat, mai multe săptămâni tranșarea reclamațiilor, deși legea obligă la soluționarea acestora în maximum șapte zile pentru obiective naționale stategice, cum sunt drumurile. Astfel, întreținerea celor 1.709 kilometri de drum național, pe cele cinci județe, pe perioada 2008-2011, ar putea costa peste 1.300 milioane de lei, aproximativ 325 de milioane de euro, conform celor mai umflate oferte ale prinților asfaltului, deși valoarea reală a asfaltului întreținut, ilustrată de cele mai rezonabile oferte, ar fi de nici 400 de milioane de ron, adică 100 de milioane de euro. Diferența, de aproape 225 de milioane de euro, reprezintă țeapa pregătită bugetului și așa ferfeliță al Ministerului Transporturilor (MT), de către cei mai scumpi asfaltatori în complicitate cu specialiști din (MT), dar și cu cei de la Regionala Drumurilor Naționale Brașov, conform articolului subsemnatului din Jurnalul Național.

Strategia Țepei

Redau aici integral filmul megaescrocheriei dezvăluit de subsemnatul în Jurnalul Național „Licitația desfășurată la sediul Regionalei Drumurilor Naționale pentru cele cinci județe, Brașov, Sibiu, Mureș, Harghita și Covasna, la data de 22 septembrie 2008, a consemnat participarea a nouă firme și asocieri de firme la faza finală a competiției, deși cumpăraseră caiete de sarcini 45 de constructori. Printre finaliști, celebrii Umbrărescu și Butuza, de la Asociația Spedition UMB-Tehnostrade, respectiv Asociația Vectra-Consal, care au făcut obiectul unor ample scandaluri de presă în legătură cu atribuirea preferențială a lucrărilor de asfaltare. Interesantă a fost împărțirea ofertelor pe județe, cei doi prinți ai asfaltului nederanjându-se reciproc. Astfel, la Brașov, cea mai piperată ofertă a fost de 145.739.553,42 RON, făcută de Ancorad Oltenia, comparativ cu cea mai ieftină, de 56.216.749,50 RON. Marcel Butuza, de la Vectra Service – Consal, a avut a doua ofertă umflată pentru drumurile naționale brașovene, în valoare de 102.535.562, 89 RON. La fel, Umbrărescu, cel care conduce Asociația Spedition UMB din Podu Turcului, a licitat pentru Mureș 346.656.357,68 milioane RON, comparativ cu 94.606.332,35 milioane RON cu cât a ofertat SC Contram SA. și alți asfaltatori au licitat sume astronomice, ca de exemplu Asociația Drumserv-Geiger-Aspharom-SCDP Mureș, care l-a depășit chiar și pe Umbrărescu cu aproape 100 de milioane RON pentru județul Mureș, dar nu a mai participat la alt județ. Mafiile locale ale asfaltului în general s-au ocolit în județele pe care le stăpânesc, după principiul neamestecului în asfaltarile interne.“ Firma Eurostrada participase deasemenea la licitația pentru întreținerea drumurilor naționale din toate județele de mai sus, având cea mai ieftină ofertă, la o capabilitate similar cu cea a marilor jucători pe piața asfaltului românesc, mai precis la jumătate din prețul „prinților asfaltului“. Trebuia făcut ceva, cum dealtfel mă avertizase Stejarul Pătruțiu, directorul Regionalei cu pricina. *„Știu că s-a discutat în biroul de la ministerul Transporturilor (mai precis în cel al Horeca de atunci), împărțirea lucrărilor pe Regionala Centru către asfaltatorii centrali ai României. Firma Eurostrada trebuie scoasă din licitație cu orice preț îmi povestea Pătruțiu că spumega cineva din comisia de licitație și din conducerea Regionalei. Mai mult nu vă pot spune și, oricum, neoficial.“*

Descalificarea

Citez din nou din Jurnalul Național de atunci, din una din cele mai elaborate și mai notorii anchete scrise de subsemnatul în cel mai important cotidian al acelor timpuri. „Neavând însă posibilitatea de a-și adjudeca lucrările în mod legal, datorită ofertelor mult umflate față de asfaltatorii mai ieftini, aceste mafii au pus la cale eliminarea artificială a celor ieftini, cu sprijinul chiar al membrilor comisiei, condusă de Nicolae Bădescu-președinte, dar flancat în comisie de nu mai puțin de 14 specialiști de la MT și de la Regională. Surse din Regionala Drumurilor Naționale cu sediul la Brașov ne-au declarat că „au început presiuni fantastice pentru descalificarea celor care au câștigat de fapt licitațiile. Ne-au pus să găsim nod în papură acestora, diverse articole de deviz netrecute în ofertele economice sau subevaluate, iar dacă nu este așa să stabilim noi că este așa, că ăia mai scumpi au proptele sus-puse. Nu e legal, pentru că dacă au trecut de etapa precalificării-capabilității, ei pot realiza lucrările pentru care au licitat“. De fapt, aceasta reprezintă ingineria tuturor tunurilor cu asfalt care s-au dat în România în ultimii ani, deși trucarea licitațiilor publice ține de competența DNA, potrivit Legii Anticorupție nr 78/2000. Prințul local al asfaltului, Marcel Butuza, acest „Umbrărescu al Brașovului“, a ajuns să asfalteze cu peste 100% profit, camuflat în costurile situațiilor de lucrări, la un preț de 18 euro metrul pătrat de asfalt, unul din cele mai mari din Europa. Concurenții care licitau mai ieftin erau sistematic descalificați datorită „subevaluării“ lucrărilor, cu complicitatea comisiilor de licitație și a edililor Brașovului, precum și oficialilor MT.“

Îngrijorare la Brașov

Tot în acel articol directorul Regionalei Drumurilor Naționale Brașov, Stejarul Pătruțiu, se arăta „sceptic cu privire la încheierea noilor contracte de întreținere a drumurilor naționale până la venirea iernii. - Cei de la CNSC București au amânat soluționarea unor reclamații depuse de unele firme doar pentru a șicana și a amâna desfășurarea licitației. Am pierdut toată vara cu tertipuri de contestare, iar acum frigul și vremea rea pot veni oricând, având în vedere că este zona cea mai friguroasă a României. Lucrăm în baza contractelor vechi de întreținere și mai durează până le vom avea pe cele noi. Acum se deliberează la comisia de licitație, formată în marea majoritate de specialiști din Ministerul Transporturilor și cei de la Regională, iar președintele ei este de la Regionala Brașov“, spunea directorul.

Epilog

Contestația introdusă la CNSC de către firma Eurostrada, care pierduse pe linie toate lucrările scoase la licitație, a fost bineînțeles respinsă în acele vremuri ale anului 2008, infestate de corupția endemică din marile afaceri cu asfalt ale României, desfășurate sub egida ministrului Transporturilor, Ludovic Orban, mărețul „cârmaci“ de astăzi. Nici Curtea de Apel Pitești, unde a ajuns speța în contencios administrativ, nu a dat altă rezoluție, după doar un termen de judecată. Dacă firma contestatoare a ajuns sau nu la un modus vivendi cu prinții asfaltului și a lucrat ceva în antrepriză pentru aceștia, nu avem de unde să știm, situația fiind adânc îngropată în arhivele situațiilor de lucrări ale întreținerii drumurilor naționale în anii 2008-2012. La începutul anului 2009 vremelnicul Ludovic Orban a fost înlocuit de Radu Berceanu la cârma ministerului, care a și încheiat contractual pentru lucrările consorțiilor Butuza-Umbrărescu, Butuza-Carabulea, dar și Butuza-Vectra, fără a se fi sfârșit procesul de la Pitești, deci profund ilegal. Interesant este că la Regionala Iași, în urma unei licitații similare cu cea de la Brașov, Cășuneanu, tot un prinț al asfaltului băsist, a pierdut justificat în instanța de contencios administrativ atribuirea contractului. În final Carabulea, omul lui Băsescu din ministerul Transporturilor, a ajuns ulterior în pușcărie tot pentru fapte de corupție, dar Ludovic Orban nu a fost deranjat atunci de DNA, după cum nu a fost deranjat nici Radu Berceanu, care a protestat public tot în Jurnalul Național, care publicase ancheta de mai sus a subsemnatului, declarând că în vremea lui Orban a fost adjudecată licitația încriminată în ancheta jurnalistică. El doar plătise lucrările. Timp de mulți ani după aceea drumurile naționale de pe raza Regionalei Centru, au arătat la fel de deplorabil ca peste tot în țară, efectul pervers al trucării licitațiilor cu asfalt și al încuviințării tacite a respectivelor licitații din partea miniștrilor Transporturilor. Vom reveni în curând și cu alte „încuviințări tacite“ ale premierului Orban, din alte domenii, de exemplu cel medical. „Ce deosebire este între cel care îndeamnă la săvârșirea unui fapt, și cel care încuviințează fapta?“ se întreba retoric Cicero. Nici una, am răspunde noi.

O primejdie numită Arafat

Libiu MATEESCU

• NECUPRINSE SUNT PRIMEJDIILE CARE PÂNDESC UN POPOR ÎN CURSUL SINUOASEI ŞI FRĂMÂNTATEI SALE DEVENIRI ISTORICE, și nu numai cele care-l amenință din exterior, dar și cele pe care și le procură singur și nesilit de nimeni

Necuprinse sunt primejdiile care pândesc un popor în cursul sinuoasei și frământatei sale deveniri istorice, și nu numai cele care-l amenință din exterior, dar și cele pe care și le procură singur și nesilit de nimeni.

Una dintre acestea din urmă este ascensiunea către puterea absolută a medicului Arafat, acest cameleonic lucrător într-ale medicinei de urgență, trambulina post-decembristă a unei parveniri medico-politice, curios, chiar în pofida nealinierii sale în vreun front partinic, dar printr-o alăturare gravitațională față de toate aceste organisme politruce emanate în urma marii ridicări naționale din 1989. O analiză frugală și nepenetrantă în psihologia acestui personaj nu dezvăluie mai nimic din substratul intelectual al respectivului cățărător pe versanții puterii politice românești. Ceea ce este necesar este o incursiune abisală completă în tinerețea și apartenența sa genetico-istorică la Marele Orient și la popoarele siriene și palestiniene, ultimul fiind și arealul nașterii sale. Ceea ce este adeseori ignorat, cu consecințe istorice devastatoare, este profunda duplicitate, dar și imensa răbdare, care, ambele, caracterizează fondul conștiinței orientalilor în genere. Șarpele biblic a prostit-o pe Eva în paradisul oriental al câmpiei Eufratului, nu pe culoarele sclivisite ale Bruxelles-ului.

Șiretenia le-a fost deseori documentată, dar capacitatea de a răbda vicisitudini milenare într-o înmărmuritoare așteptare, pe care neavizații o pot lesne confunda cu o lene istorică, sau cu o nepăsare și indolență funciară, le asigură un grad de periculozitate extrem, demonstrat cu prisosință prin posibilitățile de a ataca Occidentul în zonele sale sociale cele mai sensibile, în puncte și zone de fractură instituțională pe care țările vestice nici nu și le bănuiau vulnerabile. La toate aceste caracteristici ale psihologiei sociale a orientalilor se adaugă o ură necuprinsă pentru tot ce este exterior Islamului, dar și un despotism endemic, asupra celor mai slabi decât ei, conjugat cu un servilism greu de imaginat pentru un om născut și crescut liber într-o societate democratică, chiar și emergentă ca a noastră.

Voința de putere parțială sau absolută, teoretizată de Nietzsche ca fiind legea morală supremă, dar care dealtfel nu credea în ea nici cât negru sub unghia sa filosofică, este pentru orientali scop în sine al oricărei existențe, motivația și esența lor ontologică nedisimulată. Hegel credea și proclama vizionar că scopul orientalilor este anihilarea oricărei opoziții mondiale a celor liberi, a libertății însăși. Și nu era deloc departe. Revenind la orientalul nostru mioritic, medicul post-revoluționar al urgențelor noastre naționale, constatăm, dacă vrem să pătrundem abisala sa personalitate, că se conformează exact analizei descriptive de mai sus, sumară totuși, a ascendenței sale orientale. Facultatea de medicină a epocii aurifere a ceaușismului biruitor la orașe și sate, precum și accederea în sinuoasele structuri ceaușiste, dar și ulterior în cele iliescianiste, cam aceleași, i-au asigurat o devenire înceată dar continuă în structurile de putere românești, prin culoarul nebănuit și aparent irelevant pentru puterile statului, cel al instituțiilor situațiilor de urgență.

Irelevant desigur până când întreaga țară nu s-a prăbușit într-un noian de urgențe, reale sau inventate, propulsându-l pe Arafat în structurile centrale de putere guvernamentală, în așa-numitul Cerc Interior al președintelui Iohannis. Totul în baza iluzoriei atot-competențe a orientalului nostru în tot ceea ce mișcă și se învârtește după soarele medicinei românești. O iluzie pe cât de mincinoasă pe atât de periculoasă. Tenacitatea și răbdarea lui Arafat, performanțe acumulate în cursul deceniilor de camuflare a acestuia în medicul dedicat și providențial, salvatorul de vieți și organizatorul competent, aspecte adesea adevărate, i-au asigurat inserarea în poziția de forță în stat, în paradigma profetică de salvator al nației, un veritabil „pater patrie“, un providențial „magnus“, cognomen pe care-l împarte desigur cu președintele tuturor românilor.

Servil cu amontele politicii, adică elita conducătoare, și despotic cu avalul ei, deci cu poporul, Arafat s-a cățărat ca o impresionantă capră neagră, sau, după preferințe, ca o veninoasă iederă sălbatică, pe însuși trupul vlăguit de amorțire și indiferență al poporului român, pe însăși spiritualitatea sa milenară, parazitând oriental, deci tenace, chiar sănătatea acestuia. Dacă în cursul deceniilor post-decembriste a înghițit anacondic (sic!) și treptat toate serviciile județene de ambulanță, în cazul celui brașovean subsemnatul reușind blocarea vremelnică a preluării de către SMURD-ul arafatist la intervențiile susținute și argumentate ale imensului medic Olteanu, la sfârșitul anului 2000, ulterior Arafat a alipit toate ISU-rile, contopindu-le în piramidalul nefast al DSU-Departamentul Situațiilor de Urgență, un conglomerat pe cât de stufos, pe atât de ineficient (vezi cazul Colectiv), dar un veritabil trebuchet către puterea cvasi-absolută în stat, moment al dialecticii istorice în care ne aflăm. Aparenta sa onestitate și dedicație a dus la acceptarea faulknneriană necritică a minciunilor sale covidice. Nu este numai malefica sa înfăptuire. Este și mioritica prostie a politicienilor noștri. Înguști, lipsiți de viziune, lipsiți de o cultură chiar și incipientă, i-au votat toate abominabilele amendamente, ordonanțe militare și legi ale carantinei dezastrului nostru național, toate amputările de drepturi și libertăți democratice, pe care el, ca oriental venit dintr-o cultură totalitară, nu le putea percepe, dar pe care „elitele“ (sic!) noastre parlamentare ar fi trebuit să le bănuiască măcar.

Tentativa eșuată „in extremis“ a acestuia de a ne carantina, a se citi confisca, bunurile personale și copiii, sub pretextul dezgustător al grijei medicale și al compasiunii, sentimente de care Arafat este total incapabil, demonstrează inebranlabil esența sa despotică, de o toxicitate agresivă pentru poporul român. „LIBERTATEA moare în tunătoare aplauze“, observa amar Natalie Portman, iar Arafat ascede în stat în inconștiente osanale. Covid-ul a survenit și va dispărea de pe piciorul nostru de plai, dar oprimarea încercată și reușită de Arafat, o primejdie pe care doar aroganții și proștii nu o pot vedea apropiindu-se, va rămâne, pildă pentru noi și pentru acei urmași, care nu am înțeles, respectiv nu vor înțelege, cuvintele marelui Goethe, cum că „Își merită libertatea numai aceia care luptă pentru a o cuceri în fiecare zi!“.

Pe Libiu Mateescu Îl puteți urmări LIVE, de luni până vineri începând cu orele 13.00 la emisiunea ACTA DIURNA pe pagina de facebook a Gazetei Brașovului sau pe canalul youtube.com/gazeta brașovului

Încremenirea

Daniel BEJAN

Existența noastră, de vreo jumătate de an, a devenit un soi de gâtuită scurgere a cenușii pe asfalt. Pentru a mai putea trăi, ni se spune, va trebui să încetăm să mai trăim. Să ne mulțumim cu viețuirea. O vreme. Apoi ne vom obișnui astfel, ni se spune.

Sumbri proroci ai apocalipsei ne tot vestesc, de jumătate de an, iminența prăpădului care stă să vină peste noi. Și cum năpasta aceasta nu e de văzut de ochiul simplu de muritor, sunt prăvălite peste noi statistici meșteșugit ticluite ca să ne arate că, de fapt, ni se întâmplă ceea ce nu vedem că ni s-ar întâmpla.

Teologi de partid și de stat, clerici ai jurnalismului infecțios, prelați ai ordinului „Masca de cârpă“ veghează, sumbri, vigilenți, intransigenți, gata să afurisească orice eretic care nu mărturisește dreapta credință în Sfânta Bâzdâganie. Logica e contorsionată, procesele raționale sunt reduse la „crede/nu crede“, inamicul e prezent, neiertător în grafice, crud și sălbatic în statistici, cumplit în raportări dubioase. Dar e instantaneu imobilizat de masca din cârpă. Ceea ce ar trebui să fie un motiv de reală preocupare a devenit o manifestare de credință.

Buticărese supraponderale au devenit severi agenți sanitari, paznici năduși și și trăzniți de lehamite inspectori de sănătate publică. (Există un singur caz, undeva în România, în Europa, în sistemul ăsta solar, de paznic de la intrarea în prăvălie care a citit corect temperatura? De identificarea vreunui bolnav nu mai vorbim!) Mincinoși de carieră, profesioniști ai mâncatului de rahat ne cer să-i credem pe cuvânt. Pentru că ne vor binele. Iar dacă nu-i credem pe ei, să credem statisticile manufacturate de ei. Pe scurt: să credem.

Nu este, n-a fost și nu ar trebui nicio clipă să fie vorba de credință. În secolul XXI, statul, statele, vin și le spun cetățenilor: încetați să fiți suspicioși, isprăviți cu îndoiala, gata cu întrebările, până aici cu dubito ergo chestii – credeți și nu cercetați! Secolul XXI, planeta poreclită Terra.

Nu despre credință este vorba, repet. Ci de vădita disproporție între cauză și efect. Uriașa discrepanță între pericolul real, pe care îl tot pipăim de jumătate de an și ceea ce ni se interzice, în numele binelui. De prăpastia săpată între primejdie și precauții – dacă despre precauții putem vorbi. Iar lucrurile sunt amplificate de grotescul efort propagandistic. Informarea e una, propaganda e alta. Mijloacele sunt diferite. Țelurile diferite. Or, atunci când există un unic subiect și o unică poziție acceptabilă (altfel și ea schimbătoare de la o zi la alta), când fără contenire se repetă aceleași și aceleași litanii ale fricii, de propagandă e vorba, nu despre informare.

Mai sunt, desigur, vedetaniile. Recuzita obligatorie în orice scremut efort propagandistic, vedetuțele care, hlizind, ne explică ce fel sunt ele lovite de crâncena suferință, hahaha, și concerte online, poze pe instagram, hohoho.

O mai spun o dată. Nu despre credință e vorba. Avem, neîndoielnic, o problemă. Unii dintre noi ar putea muri. Unii chiar vor muri. Celorlalți li se cere, în schimb, să înceteze să trăiască. Pentru a nu muri. Încremenirea poate fi și ea o formă de existență. Iar noul stat, care îți cere suspendarea proceselor raționale și înlocuirea lor cu înfiorată credință e semn că ne așteaptă vremuri interesante.

monitormedia.ro

O pandemie a ostilității și distrugerii

• CEL MAI UȘOR LUCRU ESTE SĂ DISTRUGI CEVA, ORICE: O STATUIE, UN SIMBOL, O MAȘINĂ (DACĂ ESTE A O MAȘINĂ A POLIȚIEI, CU ATÂT ESTE MAI „SĂNĂTOASĂ” DISTRUGEREA), UN MAGAZIN. Dacă după ce vitrinele magazinului sunt țăndări, marfa poate fi furată, cu atât distrugerea este mai „serioasă”

Prof. Dr. MSc.
Alexandru Vlad CIUREA

Cel mai ușor lucru este să distrugi ceva, orice: o statuie, un simbol, o mașină (dacă este a o mașină a poliției, cu atât este mai „sănătoasă“ distrugerea), un magazin, etc. Dacă după ce vitrinele magazinului sunt țăndări, marfa poate fi furată, cu atât distrugerea este mai „serioasă“. Amploarea evenimentelor încărcate de ostilitate este tot mai mare și se întinde în „lumea civilizată”. Uciderea lui George Floyd de către un polițist mai mult decât zelos a fost scânteia care a aprins nemulțumirile lumii.

George Floyd a devenit un simbol, deși viața lui nu a fost un model pentru nimeni

Departe de mine gândul de a contesta în vreun fel nedreptatea care se citește cu ochiul liber în acțiunea polițistului care l-a ucis pe acest om. Și tot departe de mine gândul de a dezaproba manifestațiile de protest față de brutalitatea poliției. Rasismul este o plagă, lumea este datoare să atragă atenția și să militeze împotriva discriminării de orice fel. Dar consider mult prea exagerate violențele, fanatismul unor manifestanți și, mai ales, dorința de a șterge din istorie orice amintire a unor vremuri sau personaje ale căror fapte, săvârșite acum multe sute de ani, nu se potrivesc cu viziunea despre lume a celor de azi. Și ne răzbunăm pe monumente și statui. De ce?

Contradicțiile pot fi constructive atâta vreme cât nu derapează și devin conflicte!

Dar constatăm cu toții că societatea omenească preferă să se descarce de energia nemulțumirii prin conflicte acute. În opinia mea, sunt doi factori care favorizează acest tip de manifestare: nedreptatea socială și lipsa de educație și cultură. Nedreptatea socială este simplu de explicat: o mică parte a oamenilor (5%, după unii economiști) controlează 95% din bogățiile planetei. Iar lipsa de educație (și de cultură) a devenit parte a firescului din mai multe motive. Unul ar fi legat de accesul impresionant la informații datorită evoluției fantastice a tehnologiilor. Acest lucru a limitat activitatea cerebrală la accesul la butoanele computerului. Nu mai trebuie să știi nimic, trebuie să știi să cauți pe Google, de exemplu : aici aflam totul, chiar si cele mai complicate boli si tratamentele lor complexe. Deci, nu mai citim și nu mai gândim. Cel de-al doilea lucru la care vreau să mă refer este faptul că „pachetul” despre care vorbeam (nedreptate și lipsă de carte) se suprapune peste democrația înțeleasă ca formă de viață și de exprimare fără limite sau constrângeri. Și atunci fiecare individ va acționa exclusiv pentru a-și satisface dorințele proprii ignorând și desființând norme și reguli. Oricine poate emite gânduri pe platformele de socializare, chiar dacă este agramat și chiar dacă nu are dreptate. Dreptate din ce punct de vedere, ați putea întreba? Din punctul de vedere al gândirii educate și al comportamentului social civilizat, aș răspunde printr-o propoziție scurtă.

Starea de conflict este omniprezentă și în România

O să spuneți că România nu are o problemă mare legată de rasism sau de orice fel de discriminare. Este adevărat, nu în sensul în care o au Statele Unite ale Americii sau alte țări din Europa. Dar comunitatea rromă și problemele acesteia nu pot fi ascunse sub covor. Nici inegalitățile sociale nu pot fi ignorate. România este un paradis al averilor dobândite cu ușurință, fără prea multă muncă, prin mijloace necinstite. Nu vorbesc aici, să ne înțelegem, de antreprenorii onești. Vorbesc despre „modelele“ cu mașini scumpe și săbii la bord care controlează comunitățile sărace. „Modele“ care arată că există o cale mai scurtă pentru a deveni prosper decât munca sau școala. Le vedem, cresc sub ochii noștri, iar sărăcia – care produce frustrare și nemulțumire socială – face generațiile tinere insensibile la formatul clasic al devenirii. De ce să mai învăț dacă „Dorel“ cu șapte clase are tot ce îi trebuie prin trafic de droguri, mașini sau „pipițe“?

Constrângerile stării de urgență și a stărilor de alertă au stârnit și mai mult ostilitățile sociale

În această perioadă în care drepturile oamenilor au fost restrânse din cauza pandemiei starea de neliniște, spaimele fiecăruia și ale fiecărei familii s-au accentuat. Pe bună dreptate, autoritățile au reacționat destul de confuz, reparând decizii pe care le luaseră doar cu o zi înainte, pentru că nu știa nimeni cu ce ne confruntăm. Le acord circumstanțe atenuante. Dar, concomitent cu măsurile de limitare a mișcării societății, s-a văzut limpede nivelul de incompetență al unor politicieni, miniștri sau nu. Dacă un ministru vorbește greșit românește, se pune întrebarea: cum a ajuns ministru? În acest registru există nenumărate exemple, nu insist asupra lor. Ceea ce vreau să spun este că modelul ministrului agramat se suprapune peste modelul șefului de clan, iar oamenii fie vor alege un drum scurt în viață pentru a dobândi putere sau bani, fie se vor retrage și mai mult în ei înșiși. Iar tineretul studios și educat va emigra. Se compromite astfel ideea de comunitate. Pacea socială dispare. Iar Guvernul deschide sălile de jocuri de noroc și menține teatrele, conferințele, audițiile, sălile de concerte închise pentru că, într-o epocă a ostilității, **norocul înlocuiește cu ușurință munca, cultura și educația!**

GAZETA BRASOVULUI
Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL
Director: Alexandru PETRESCU
gazetabrasovului@gmail.com
Responsibilitatea juridică pentru conținutul articolelor aparține autorilor.
Tipărit la Tipogramm SRL Brașov
tipogramm@yahoo.com
Tel/fax: 0268.42.77.60

Nenea Iancu şi Braşovul

Nicolae USZKAI, Asociaţia „Cultul Eroilor – Regina Maria", Filiala „Nicolae Titulescu" Braşov

Stimaţi cititori, astăzi vă propun să ne aducem aminte „un piculeţ" de nenea Iancu Caragiale, mai ales că, din ce în ce mai mult, ne dăm seama, dacă mai era nevoie, că trăim invariabil sub steaua „mofturilor" atât de bine zugrăvite de condeiul său acid. Dar, firește, eu n-am să fac, în acest context, vreo exegeză a operei lui, pentru că sunt alții mult mai în drept s-o facă, ci doresc să aduc în amintire doar câteva fapte și gânduri despre legăturile sale cu ardelenii și, mai ales, cu urbea brașoveană. Recunosc cinstit că sunt un mare „fan" al lui nenea Iancu, al lui și a altor câțiva mari condeieri români, dar nu-mi permit să mă substitui, doar prin câteva rânduri așternute aici, celor mult mai pricepuți și mai aplecați către studiul vieții și operei sale.

Șerban Cioculescu, critic și istoric literar român, profesor la universitățile din Iași și București, poate cel mai mare „caragialeolog", spunea despre el că: „Dintre toate figurile noastre scriitoricești, nici una nu ispitește mai mult biografia decât aceea a lui Caragiale. Prin originalitatea temperamentului, cât și prin aspectele variate ale existenței, omul sugerează tot atâta, dacă nu mai multe decât însăși opera lui. Ca și Oscar Wilde, scriitorul român ar fi putut spune că și-a pus geniul în viață și numai talentul în operă." Știm cu toții că nenea Iancu Caragiale a încetat de mult să fie doar un mare dramaturg al românilor. A devenit o veritabilă emblemă națională, „chipul diurn al ființei naționale, cel nocturn fiind, desigur, Eminescu", cum bine spunea despre el scriitorul Dan C. Mihăilescu. Același autor l-a catalogat, pe bună dreptate, ca find „un clasic provocator, de redescoperit și recalibrat cu fiecare generație".Și mare dreptare are! Tot Dan C. Mihăilescu amintește, într-o antologie a sa, că nenea Iancu a fost, pe timpul vieții, „când adulat când discreditat, refuzându-i-se de două ori premiul Academiei, i s-au intentat procese de plagiat, i s-a atacat virulent opera, fiind considerat când „arhicanalie", când „ultimul ocupant fanariot" al României.

Poate că din cauza „valurilor" prea furtunoase ale vieții sale pline de tumult și a acestor întâmplări care i-au colorat neplăcut viața, nenea Iancu și-a plănuit, către sfârșitul vieții, exilul nedorit dar asumat dinspre Vechiul Regat către Apus. Dacă mai întâi a trecut pe la Brașov, Sibiu ori Cluj, Caragiale a ajuns la Berlin, unde s-a stabilit în 1905. Și unde a murit neîmpăcat că nu mai era, totuși, printre „moftangii" plaiurilor mioritice…Unii l-au catalogat, la acea vreme, chiar ca nefiind un patriot veritabil ceea ce, mie mi se pare de o maximă „naivitate" ca să nu zic prostie! Atitudinea sa veșnic boemă și pusă pe „bășcălia" sănătoasă ori derapajele sentimentale sau de afaceri din viața personală nu trebuie confundate cu ne-iubirea față de neamul său!

Există, fără tăgadă, destule dovezi evidente ale apartenenței asumate a lui Caragiale la românism. Originile sud-dunărene ale familiei și precum și tumultul lumii bucureștene al epocii sale nu l-au împiedicat să priceapă și să susțină demersurile românilor ardeleni în lupta lor pentru emancipare socială și pentru unitate națională. Atașamentul și calda lui înțelegere pentru destinul românilor din Transilvania ori Moldova de peste Prut s-au manifestat în multe ocazii.Este de notorietate, în acest context, faptul că, la București, ca membru al „Ligii pentru unitate culturală a românilor", denunța vocal expulzarea de către Dimitrie A. Sturdza a unui grup de ziariști români din Transilvania, efectuată la cererea autorităților austro-ungare. Surse din epocă dezvăluie că ar fi folosit la acest eveniment un limbaj mult mai „colorat" decât ar fi fost coșer! Dar vorbim despre nenea Iancu, nu? Cu altă ocazie, participând la o întrunire studențească în 28 septembrie 1897, în discursul său, Caragiale a spus o propoziție memorabilă: „Românii subjugați ne sunt indispensabili ca aerul!". Ar fi spus asta dacă nu era un veritabil patriot? Totuși, el nu se comporta în spațiul public precum ai săi „stimabili monșeri" Tache Farfuridi ori Iordache Brânzovenescu!

Nu a fost de mirare că, în atmosfera aproape dușmănoasă constituită în jurul său, Caragiale s-a gândit la a se exila de bună voie.A făcut-o, pentru prima dată, la 1891, atunci când intenționa a se stabili la Sibiu și, apoi, în anul următor, când își exprimă reprezentanților „ASTREI" dorința de a se stabili, cu familia, la Brașov. Ideea de stabilire a sa în Transilvania nu s-a concretizat, în contextul politic de atunci. Nu-i mai puțin adevărat că aceiași reprezentanți ai „ASTREI" considerau inoportună venirea peste Carpați a unui intelectual atât de „spumos" din Regat, deoarece chiar ei erau suspectați de legături de neadmis pentru stăpânirea austro-ungară cu guvernanții de la București. Dorința lui Caragiale de a se stabili peste Carpați va fi amânată pentru peste un deceniu, cu o destinație mai îndepărtată decât, poate, ar fi fost cazul.

Nenea Iancu a avut mulți amici la Brașov. Este notoriu faptul că reputatul cărturar brașovean Andrei Bârseanu a introdus opera lui Caragiale în activitatea didactică de la liceul românesc din Brașov precum și în manifestarile anuale ale „Societății de lectură a studenților" brașoveni. Printre oamenii de cultură brașoveni, care l-au cunoscut, apreciat și promovat în Ardeal pe Caragiale, s-au aflat: Valeriu Braniște, publicist și om politic, membru de onoare al Academiei Române, George Moroianu, om politic și președinte al Ligii Culturale a Românilor, Zaharia Bârsan, dramaturg, fondatorul Teatrului Național din Cluj și Ștefan Octavian Iosif, poet și traducător, membru fondator al Societății Scriitorilor Români. Zaharia Bârsan, într-un articol consacrat lui Caragiale la împlinirea a 25 de ani de activitate literară, la anul 1901, sublinia, printre altele: „Este un fapt îmbucurător această afecțiune din partea publicului, mai ales în țara românească unde munca scriitorilor e răsplătită așa de ingrat". Și a continuat să scrie și alte articole și informații despre sărbătorirea lui Caragiale la București în Gazeta Transilvaniei de la Brașov.

În același context al legăturilor sale cu românii ardeleni, merită menționat un memorabil moment al legăturilor lui Caragiale cu „ASTRA", participarea sa la adunarea generală jubiliară a „ASTREI", cu ocazia împlinirii a cinci decenii de activitate, la Blaj, în perioada 28-30 august 1911. Cu toată asuprirea stăpânirii „chezaro-crăiești", la acest măreț eveniment au participat peste patruzeci de mii de români, veniți din tot Ardealul, Bucovina și Banat. Poate a fost un „exercițiu" benefic pentru marea adunare de peste numai câțiva ani, cea de la 1 decembrie 1918! A fost prezent și nenea Iancu, într-o companie ilustră, cu nume ca: Gheorghe Pop de Băsești, Vasile Goldiș, Octavian Goga, Octavian Tăslăuanu, Andrei Bârseanu, amicul său brașovean și mulți alții.Printre delegații trimiși de organizațiile culturale de la București s-au mai aflat și Nicolae Iorga, George Coșbuc, Octavian Goga ori Șt. O. Iosif. Prezent la manifestări, scriitorul Victor Eftimiu a descris, printre altele și faptul că, în programul serbărilor, pe lângă expoziții, conferințe ori întâlniri, a fost prevăzut și un zbor demonstrativ al lui Aurel Vlaicu și menționează despre nenea Iancu: „Caragiale a plâns de emoție văzând cutezanța și măiestria lui Vlaicu". Mai mult ca sigur că patriotismul l-a făcut să verse lacrimi de bucurie și nu vreo insectă intrată-n ochi!

Prima legătură cu Brașovul a lui Caragiale a fost prin mama sa, Ecaterina, cea de-a doua fiică a lui Luca Chiriac Caraboas, negustor și membru al Companiei de Comerț Oriental din Brașov și a Elenei, una dintre fiicele bogatului comerciant Mihail Alexovici. Despre Ecaterina Caragiale, mama lui nenea Iancu, s-a scris (greșit, firește) că ar fi fost o femeie simplă, fără educație, dar gospodină și învățată cu greutățile, lucru total neadevărat, având în vedere familia din care se trăgea, cotată printre oamenii cu stare bună ai Brașovului. De altfel, există dovezi scrise că Ecaterina a beneficiat de o creștere aleasă și a fost știutoare de carte.La fel ca și despre soțul său, Luca, se spunea și despre Ecaterina, eronat, că avea rădăcini grecești, rădăcini care au fost mai mult aromâne decât grecești. Tatăl lui nenea Iancu, Luca Caragiale, avocat, fusese în tinerețe actor și, după o căsătorie ratată cu o actriță, Caliopi Caloropulos, și-a întemeiat o familie alături de brașoveanca Ecaterina. Ca administrator de moșie, Luca Caragiale s-a stability pe meleaguri prahovene, unde s-a născut, la 30 ianuarie 1852, în localitatea Haimanale, Ion Luca.

În tinerețea sa tumultoasă, având rude în Brașov, Caragiale a poposit de mai multe ori în urbea de sub Tâmpa. Există surse care susțin că, în anii 1864 și 1865, ar fi poposit prin Brașov cu trupa de teatru a lui Mihai Pascaly și ar fi jucat în spectacolul „Răzvan și Vidra" pe scena Sălii Reduta din Brașov, împreună cu Eminescu, pe care-l cunoscuse la Giurgiu. Poate e așa, poate nu, dar poate fi o poveste fainâ a primelor întâlniri dintre cei doi, chiar dacă, mai târziu, au întâmpinat asperități în relația lor.Poate mai puțin este cunoscut faptul că nenea Iancu a încercat, chiar, să se angajeze ca profesor la Liceul Andrei Șaguna dar nu a fost acceptat. Unul dintre motivele refuzului se pare că ar fi

PE SCURT

Nenea Iancu a avut mulți amici la Brașov. Este notoriu faptul că reputatul cărturar brașovean Andrei Bârseanu a introdus opera lui Caragiale în activitatea didactică de la liceul românesc din Brașov precum și în manifestarile anuale ale „Societății de lectură a studenților" brașoveni. Printre oamenii de cultură brașoveni, care l-au cunoscut, apreciat și promovat în Ardeal pe Caragiale, s-au aflat: Valeriu Braniște, publicist și om politic, membru de onoare al Academiei Române, George Moroianu, om politic și președinte al Ligii Culturale a Românilor, Zaharia Bârsan, dramaturg, fondatorul Teatrului Național din Cluj și Ștefan Octavian Iosif, poet și traducător, membru fondator al Societății Scriitorilor Români.

fost practica, uzitată-n acea vreme la școala brașoveană, ca să fie primiți ca dascăli doar cei ce-și luat licența fie la Viena, Berlin ori Budapesta, locurile de formare a „inteligheției" ardelene, aflate sub stăpânire austro-ungară. Există chiar și „legende urbane" care sugerează că Ion Luca Caragiale ar fi vrut să-l „ungă" pe directorul de atunci al liceului, oferindu-se să susțină financiar, timp de un an, pe fiul acestuia, aflat la studii la Viena.Refuzul ar fi fost categoric. Nenea Iancu a renunțat apoi la dorința sa de a deveni profesor brașovean.

Unul dintre cancanurile legate de viața lui nenea Iancu, legat intrinsec de Brașov este cel al moștenirii Mumuloaiei, mătușa sa trăitoare în Brașov. Ecaterina Momolo Cardini, cea poreclită Mumuloaia chiar de nenea Iancu, pe numele de fată Gheorghevici, era nepoata negustorului brașovean Mihail Alexovici. Mama ei era soră cu Elena, bunica lui Caragiale. Și era vară cu mama scriitorului, locuind multă vreme în Șcheii Brașovului. Soțul Ecaterinei, bogata mătușă din Șchei, Girolamo Cardini, zis Momolo, era un italian, supus austriac stabilit la București. Deținea averi impresionante, fiind și proprietar al terenului ce se întindea în zona Universității, unde a construit și unul dinre primele localuri de teatru din București. Este știut faptul că, la colțul Căii Mogoșoaiei, avea cofetărie și restaurant, cu meniuri apusene și orientale. Stăpână pe ea, Ecaterina avea un simț al afacerilor foarte bine dezvoltat fiind bine „ancorată" în bunul mers al afacerilor soțului italian.

Se mai spune că, la inițiativa Mumuloaei, italianul a cumpărat și un club în care se țineau balurile mascate ale „protipendadei" iar la Berlin, și-a cumpărat un mic hotel. Cleveteli contemporane de prin Șcheii Brașovului sugerau, întemeiat se pare, că acesta era folosit și în alte scopuri decât cele strict turistice. Cică, noaptea, hotelul berlinez al Mumuloaiei se transforma în local de plăceri lumești și, din această cauză, ar fi avut neplăceri cu autoritățile nemțești ale vremii. Se prea poate să fi fost așa dar, vorba ceea, gura lumii slobodă!...Posesor al unei mari averi, Momolo a murit în 1859, lăsând totul soției, neavând alți urmași. La două decenii după moartea italianului, la data de 9 noiembrie 1885, a murit și ea. Atunci a început „goana" după averea Mumuloaiei! În casa ei din București s-au găsit multe hârtii de valoare: diverse cupoane, obligațiuni, rente etc. Femeie „econoamă", ascunsese „la saltea" bilete ipotecare și o pungi cu multe mii de napoleoni de aur. S-au găsit și multe bijuterii din aur și smaralde, averea ajungând la circa trei milioane de galbeni.

Se știe că erau șase moștenitori principali, toți veri cu Mumuloaia. Unul dintre ei era pictorul brașovean Constantin Lecca, iar una dintre verișoare Ecaterina Caragiale, mama lui nenea Iancu. Aceasta a semnat o procură în favoarea fiului, care a reprezentat-o la toate fazele proceselor. A fost un șir de 15 procese lungi, până în 1908, cu toate rudele, adevărate ori închipuite, ale defunctei sale mătuși. au avut loc 15 procese. În aceste procese Caragiale a fost reprezentat de bunul său amic, avocatul și scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea. Banii au fost cheltuiți ulterior, se pare, în stilul ce-l caracteriza pe nenea Iancu, fără măsură, că doar era cunoscut ca un cal breaz drept un mare cheltuitor și mereu dator iar în afaceri nu prea i-a ieșit „cu plus"…Caragiale era veșnic dator și, după ce își plătea creditorii, cu banii rămași, dădea mese copioase prietenilor. El numea aceste ospețe „praznicele Mumuloaiei". Suflet de creștin nenea Iancu! Trebuie spus, totuși, că, grație părții lui de moștenire, Caragiale a beneficiat de o rentă lunară între 500 și 1.000 de lei, o sumă mai mult decât rezonabilă în a-și asigura, în acele vremuri, o viață onorabilă, fără prea multe griji pentru ziua de mâine.În 1905 a murit și Anastasia, sora tatălui său, altă mătușă bogată, iar nenea Iancu a câștigat la tribunal și averea acesteia.

Probabil și grație acestor câștiguri financiare nu a avut probleme de ordin material în a se stabili, în 1905, cu familia la Berlin, acesta fiind, pe atunci, după Paris, cel mai cosmopolit oraș european. Moda mătușilor bogate nu e pur de sorginte post-decembristă, nu-i așa? Priceput în a câștiga bani din averile mătușilor și priceput în a-i cheltui, cu sau fără folos, nenea Iancu a rămas imortalizat pe „ruta" financiară a vieții fiecăruia dintre noi. Aș fi tare curios ce ar zice 'mnealui dacă și-ar vedea figura „zugrăvită" pe bancnota de 100 de lei de azi!

Democrația, Covidele și Perversa de pe Târgu Ocna

• DISCUTAM ÎNTR-O EMISIUNE TV DE LA GAZETA BRAȘOVULUI DESPRE" RAFINAMENTUL MULSULUI" EXERSAT ÎN ANI GREI (APROAPE 800) de către dinastiile monarhice ale Regatului Unit al Marii Britanii. În termeni moderni se numește democrație, drepturi universale etc.

Dan VÂJU

Adică mai pe înțelesul neaoș, această formă politică cu tradiție în țările civilizate (vezi cazul SUA, căzut rău pradă molimei, unde la coadă la „supa săracului" se stă în cozi kilometrice de mașini), a fost clădită cu sudoarea poporului timp de sute de ani. Adică reprezentații dinastiilor, ajunși și menținuți acolo prin sânge și violență, când au strâns ce au stors de la poporul lor, și nu numai, cât să le ajungă pentru 30 de generații, au avut un moment de luciditate perversă și au zis „ce ar fi dacă nu mai guvernăm cu forța, să ne blesteme văduvele și orfanii, ci facem o acțiune de Public Relations, și îi facem să creadă că ei dețin puterea în stat? Adică să le servim niște prosteală pe față, pe mai multe generații și le dăm un pic de educație, un pic de acces la sănătate, niște distracție ieftină și debilă, mai un WC în casă, mai niște apă curentă, dreptul de vota, de a fi reprezentați în forurile legislative? Oare în perfidia noastră, „ăștia" ar fi mai fericiți, mai productivi? Și mai apoi o îmbrăcăm în haine de patriotism, le servim și câțiva eroi, niște zile libere de serbare a „independenței?" Și poc, au patentat-o și servit-o! Și ce să vezi, a ținut! Și încă mai ține. Și probabil o să țină mult și bine. Și-au dat seama că merge mai bine cu prosteala și zăhărelul decât cu bătaia și omorul. Buuuuun!

Și jap, în anul de grație 2020, apare de nicăieri Covidel. Adică după cum spun „ei", de nicăieri via piața de animale vii din Wuhan. Și zdrang, ajunge în Europa, leagănul civilizației, și se proptește în celebra regiune din nordul Italiei. Celebră pentru că în Evul Mediu era locul de start pentru diferite ciume negre, holere, tifos și alte nenorociri. Și dă-i îmbolnăviri și omor. De parcă însuși Ivan Turbincă a poruncit Vidmei să ia numai suflete bătrâne și bolnave. După care Covidele a luat-o la fugă prin Europa. În partea civilizată mai crâncen și cu coasa ascuțită, în partea mai cu buda în curte și măselele lipsă, dar cu aspirații curat Europene, mai ușurel și cu coasa mai tocită. Nu mă întrebați de ce așa, că eu doar mă uit pe cifre. Și toată lumea părea prinsă cu chiloții în vine, trezită după un chiolhan cu băutură și ceva stupefiante. Dar între timp, Maica Rusia, așa cam pe la final de martie, după ce a săpat bine de tot la temelia UE, că na pentru ei Germania e Baba Yaga de când Hitler le-a spus să stea liniștiți cu partea lor din Polonia, după care le-a îndesat tancurile pe gât de l-a adus pe Stalin în pragul apoplexiei, iar NATO dușman de moarte, pe terenul proaspăt rânit de fakenews-uri răsunătoare care postulau finalul UE, apocalipsa 5G și alte nenorociri închipuite, răspândite de postaci plătiți gras de către Kremlin, trimite în Italia, atenție, țară NATO, membră a UE, specialiști militari și tehnică sanitară, așa de sanchi, că ei sunt băieți buni și săritori, și UE e rea și nenorocită, și că ar avea și ei ceva interese să se amestece prin treburile Europei, și că na, vor și ei să nu mai dea fakenews, vor să dea poze pe bune. Că până acum englezii au pus botul la fakenews și au tăiat-o din UE, polonezii sunt în stradă de câțiva ani contra avorturilor, neamestecului politicului în justiție și a LGBT, maghiarii nu mai spun, prin intermediul lui Orban au devenit cap de pod al intereselor Rusiei în Europa. Doar românii le-au arătat degetul din mijloc cu tot rahatul lor de propagandă în cazul referendumului de anul trecut. Și hop, Putin și Maica Rusie au ajuns „Salvatore de la Patria!" M.ue Germania, m.ue Franța, m.ue UE!

Din punct de vedere geostrategic și politic, mutarea a fost excelentă ca să mai decredibilizeze o dată Bruxelles-ul, care știm că se mișcă greu, nu e pe fază, că na, nu degeaba i se spune „Bătrânul continent", Madam Sparanghel Merchel deja era cu spatele la zid din cauza lui Covidel și nu știa cum să facă să strângă sparanghelul de pe câmp în timp ce își trăgea masca pe figură, Macron era ocupat să-și convingă soția să stea în carantină și să poarte mască, Vidma tăia cu coasa tot ce prindea prin Spania și Italia. Putin se bătea cu pumnii în piept și arăta cum salvează el Europa, și cum poporul slav nu e atins de Covidel, că ăsta e virus pentru pidosnici și neortodocși. Și postacii Moscovei se băteau satisfăcuți pe burtă, dând un bobârnac soios conceptului de democrație consfințit în Europa. Ce să-i faci, fiecare alege după cum e. Ăia mai libertini și cu drag de liberalism vor democrație, piață liberă, inovație, ăia care au nevoie de tătuc violent aleg regimurile opresive că acolo se simt mai în siguranță.

> Adică mai pe scurt, atât Rusia cât și China state în care democrația figurează doar în dicționare la litera D, de altfel niște regimuri opresive peste niște popoare care nu au în ADN-ul lor speranța de libertate adevărată, întind la sfârșitul lui martie 2020 o mână de ajutor, zic ei nesperată bătrânei Europe. Gata, visele lor de destabilizare a UE devin realitate furnizând medici, măști și ventilatoare. Ieftin și bun. Jocul pe viață și pe moarte e mai bun ca orice.

Dar stai așa că acum vine Perversa de pe Târgu Ocna. Pentru adepții romglezei „King`s hit". Mai precis un pumn care vine de nicăieri și care te trimite în lumea viselor. China e prinsă cu minciuna în ceea ce privește numărul exact de victime, și în ceea ce privește ascunderea pandemiei, plus alte câteva speculații, și hop începe un balet macabru stins repede departe de ochii presei. Statele Unite, țară încercată și ea greu de Covidel se retrage din O.M.S. Rusia... ehe în Rusia situația e mai gravă. În primul rând pentru că la ora la care scriu sunt 772.000 de îmbolnăviri și 12.500 de decese declarate. Adică cam puțin pentru o țară care are un sistem de sănătate mai bolnav decât cel din România. Eu sincer cred că sunt mai multe cazuri. Mult mai multe. Pentru că, ce să vezi, știu sigur că minciuna e politică de stat în Rusia. Tradiția spune că ei nu pun batista pe țambal. Aruncă pe geam țambalagiul! Și în al doilea rând prețul petrolului. Se zice că dacă prețul barilului de petrol este pe la 30 de dolari americani, Putin începe să facă febră. Pe la 20 de dolari se zvârcolește în chinuri. Și asta pentru că în 30 de ani de „democrație" nu au ajuns la „rafinamentul mulsului", exersat îndelung în Europa civilizată. N-au inovat, nu au propus produse finite către piața mondială. N-au reușit decât să vândă din ogradă și sa se joace de-a soldații. Și să-l țină pe „ciolovec" mulțumit cu povești și parade militare, cu ochii beliți în televizor la Tătuca Putin ales mai nou președinte „Ad vitam!", și creierul murat în vodcă, turnându-i în urechi mărețele realizări ale drept credinciosului și patriotului popor rus în cel de-al doilea război mondial, iar pe cetățeanul European și american să-l intoxice pe Facebook de a ajuns cât să dea foc la antenele 5G și să zică că masca chirurgicală este o insultă la adresa democrației, iar Covidel nu există, e o conspirație a lui Bill Gates și a ocultei mondiale. Curat progres!

Diferența dintre Brașov și Brașov

1962 Stația taxi de la noua gară a Brașovului. Trei vehicule GAZ-M20 ''Pobeda'' și două Moskvici 407 își așteaptă clienții. Asfaltul nu a fost în mod intenționat turnat în noua piață și pe noul bulevard al gării, aproximativ încă doi ani de la inaugurare, pentru a lăsa timp terenului să se stabilizeze și a nu fi deteriorat de vehiculele de șantier care lucrau la noile blocuri. Până în 1977, stația de taxi era chiar în fața intrării principale a gării (așa cum este și logic), pe locul unde acum tronează chioșcăria de coșmar, recent ctitorită.

Vara 1962 Frunze, case, mașini, lumini și umbre pierdute pentru totdeauna. Peste 6 luni va fi demolată statuia lui Stalin și desființat rondul de la Vila Kertsch. În primăvara anului următor, numele bulevardului proaspăt reconfigurat va fi schimbat din ''I. V. Stalin'' în ''Carpați''.

Cca. 1968 Bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej (actual Eroilor). În dreapta, Casa Maurer, cu magazine la parter (mai avea în curte un corp de vilă, doar pe parter). Lipită de ea, pe locul corpului distrus la bombardament al Vilei Kertsch, funcționa încă braseria-terasă de vară, ai cărei copaci superbi debordează peste trotuar. Pe Dealul Melcilor, baraca fostă militară, ce a rezistat populată de locatari săraci până în 1973.

Primele blocuri realizate în 1963-1965 pe Bulevardul Gării au fost grupate în alveole, cu lamele înalte perpendiculare pe direcția drumului și închideri la spate mai joase, pentru a oferi celui sosit pe peroanele gării o panoramă frumos filtrată asupra munților. Venind din partea opusă, dinspre oraș, privitorului i se oferea în capăt de perspectivă imaginea dominantă a gării noi, potențată de ritmul celor cinci lame înalte. Urbanismul nu înseamnă numai gestionarea suprafețelor de teren, ci și a volumelor, în sensul încadrării fericite în context larg – uneori zona de impact e de ordinul km.

Când simți că Lumea a Treia te sufocă, nu uita să te oprești și să privești iarăși, preț de cinci minute, o imagine europeană care desfundă creierul cu balsam verde, în a cărei poezie până și trecerile de pietoni rimează și sunt prietenele omului. Bine, erau și de patru ori mai multe...

Cartierul Blumăna văzut de pe Tâmpa, 1932

Text și foto: Gruia HILOHI